

DEN SKJULTE DAGSORDEN SOM
NÆSTEN INGEN TØR DISKUTERE...

HVAD STÅR BAGVED DEN NYE VERDENS- ORDEN?

HVORDAN DEN VIL PÅVIRKE DIG!

ET ORD TIL LÆSEREN.

I religionens navn er flere krige udkæmpet og mere blod udgydt end af nogen anden grund! Utallige millioner er blevet dræbt i Guds navn, Allah, Buddha, Mohammed, Kristus-igennem tusinder af år. Kristne dræber jøder, jøder hader Muslimer, muslimer imod hinduer, kristne kæmper imod kristne, shrite mod sunni, sikh mod hindu, endeløse floder af blod, formodentlig udgydt for at befri verden for onde mennesker og skabe en vej for fred.

Er det muligt i denne verden, at mennesker med forskellig tro og kultur kan leve i fred med hinanden? Fremtidsudsigten for fred synes lille når man tænker på opdelingen af små grupper og uenigheden selv blandt kristne og den uendelige konflikt mellem palæstinensere og jøder. Disse mørke kendsgerninger i historien har ledt nogle til at forkaste al religion-medens andre vil forene alle religioner!

Der sker i dag noget enestående i historien. Ledende statsmænd og religiøse ledere foreslår en Nye verdensorden, en plan som mange oprigtigt tror kan bringe fred på jorden. Man ser en enhed, der vil fjerne uvilkårlige barrierer, som i lang tid har skilt kulturer og religioner.

En meget sigende udvikling hen i mod den Nye Verdensorden kan ses i atmosfæren af økumeniske bevægelser eller fællesskabstanker som i dag bliver tilskyndet af fremtrædende religiøse ledere. Grundlæggende teologiske og ideologiske forskelligheder bliver tilsidesat i den økumeniske plan, hvor man i stedet for lægger vægt på de elementer i troen der er fælles hos de fleste religioner.

Er den længe ventede fred lige omkring hjørnet? Er det egentlig muligt for mennesker at opnå en varig fred på kompromisernes ambolt? Eller, kan det tænkes at vi, i vor naivitet, smeder, ikke en Nye verdensorden, derimod en apokalyptisk, profetisk verdensorden?

Selvom det er kontroversielt, har denne publikation ikke det formål at tale nedsættende eller angribe den ærlige overbevisning hos oprigtige personer uanset deres politik eller tro. Publikationens formål er derimod at fremføre kendsgerninger og principper, der har en forbindelse med fremtidige begivenheder. Publikationen vil afsløre den skjulte dagsorden bag den Nye verdensorden og den økumeniske bevægelse som næsten ingen tør diskutere. Men disse emner skal diskuteres åbent, for de der kender historien, ved »at historien vil gentage sig.« Som Winston Churchill engang observerede: »desto længere bagud du kan se, desto længere fremad kan du se.«

–UDGEVERNE

Denne publikation indeholder citater fra en meget solgt bog: *Vil Amerika overleve?*
Skrevet af E.G. White. Denne bog blev udgivet for 100 år siden i USA under titlen
The Great Controversy. I Danmark er bogen udgivet under titlen *Konfrontation*.

-Danish NWO

© 1997 Inspiration Books East, Inc.

Jemison, AL 35085-0352, USA www.inbookseast.org

FORFØLGELSENS ILD

Da Jesus fortalte sine disciple om Jerusalems skæbne og om begivenhederne omkring sit andet komme, forudsagde han også, hvordan det skulle gå hans folk i den tid, fra han blev taget fra dem og til hans genkomst i kraft og megen herlighed for at befri dem. I nogle få, korte sætninger af allerstørste betydning forudsagde han den del, som denne verdens herskere ville tilmåle Guds menighed! Matt. 24, 9. 21. 22.

Den nye menigheds historie viste, at Frelserens ord kom til at gå i opfyldelse. Forfølgelsesbålene blev antændt. Kristne blev frarøvet deres ejendele og drevet ud af deres hjem. Mange beseglede vidnesbyrdet med deres blod. Adelsmand og slave, rig og fattig, lærd og uvidende, alle blev de dræbt uden nåde.

Disse forfølgelser, der begyndte under kejser Nero omkring den tid, da Paulus led martyrdøden, fortsatte med større eller mindre raseri i århundreder. Der blev rettet falske beskyldninger mod de kristne for de grusomste forbrydelser, og de fik skyld for frygtelige ulykker—sult, pest og jordskælv. De blev dømt som oprørere mod riget, som fjender af religionen og samfundets pest. Mange af dem blev kastet for vilde dyr eller brændt levende i amfiteatrene. Nogle blev korsfæstet, andre blev klædt i vilde dyrs skind og kastet ind i arenaen for at blive sønderrevet af hunde. Store folkemængder samledes for at nyde synet, og de hilste deres dødskamp med latter og bifald.

Overalt hvor de kristne søgte tilflugt, blev de jaget som vilde dyr. De måtte søge skjul på mennesketomme og øde steder. Under højene uden for byen Rom var der gravet lange gallerier og tunneller gennem jord og klippe; et mørkt og indviklet system af gange, der strakte sig langt ud på den anden side af bymurene. I disse underjordiske tilflugtssteder begravede Kristi tilhængere deres døde. Når livets giver opvækker dem, der har stridt den gode strid, vil mangan en martyr for Kristi skyld komme frem fra disse skumle huler.

Satans anstrengelser for at ødelægge Kristi menighed med vold var forgæves. Guds arbejdere blev slået ihjel, men hans værk gik støt fremad. En af de kristne: I kan »dræbe os, tortere og, fordømme os...« »Jo oftere vi mejes ned af jer, jo flere bliver vi; de kristnes blod er en sæd.« -Tertullian: *Apology*, par. 50. Tusinder blev sat i fængsel og dræbt; men andre stod frem for at udfylde deres pladser.

Forfølgelsesbålene blev antændt. Mange beseglede vidnesbyrdet med deres blod.

Nu prøvede den store fjende at vinde det med list, som han ikke kunne besejre med magt. Forfølgelserne holdt op, og i stedet sattes den timelige velfærds og verdslige æres farlige tillokkelse. Afgudsdyrkere blev ledt til at antage en del af den kristne tro, mens de vragede andre vigtige sandheder. De hævdede at anerkende Jesus som Guds Søn og at tro på hans død og opstandelse; men de havde ingen syndserkendelse og følte ingen grund til anger eller til at skifte sind. Med nogen eftergivenhed gik de med til at foreslå, at de kristne skulle gøre indrømmelser, så de alle kunne samles om troen på Kristus.

Nu var menigheden i stor fare. Fængsel, tortur, ild og sværd var velsignelser i forhold til dette. Nogle af de kristne stod fast og erklærede, at de ikke kunne gå på akkord. Andre mente, at de nok kunne give lidt efter eller ændre nogle punkter af deres tro og gå sammen med dem, der kun havde accepteret en del af kristendommen, idet de hævdede, at dette kunne være vejen til deres fulde omvendelse. Det var en tid, hvor Kristi trofaste tilhængere led frygtelige kvaler.

EN PROFETI

Dette kompromis mellem hedenskab og kristendom resulterede i udviklingen af »det lovløshedens menneske,« om hvem profetierne spåede, at det ville sætte sig op mod Gud og ophøje sig over ham. I sit andet brev til Tessalonikerne forudsagde apostlen Paulus det store frafald, der ville føre til oprettelsen:

»Først må jo frafaldet komme, og lovløshedens menneske, fortabelsens søn, åbenbares, han, som sætter sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der hedder Gud og helligdom, så han tager sæde i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud.« 2 Tess. 2, 3. 4.

Desuden advarer apostlen sine brødre om, at »lovløshedens hemmelighed allerede er i virksomhed.« 2 Tess. 2, 7. Endog på den tid så han fejl og vildfarelser snige sig ind i menigheden, hvor de ville bane vejen for pavemagtens udvikling. Dette den falske religions gigantiske system er et mesterstykke fra Satans side—et monument over hans anstrengelser for at anbringe sig selv på tronen for at regere verden efter sin vilje.

Konstantins såkaldte omvendelse i begyndelsen af fjerde århundrede vakte stor glæde; og folk flokkedes om kirken under en slags retfærdigheds kappe. Hedenskabet, som man troede var overvundet, blev den sejrende part. De hedenske læresætninger, ceremonier og overtro blev en del af Kristi erklærede tilhængeres tro og tilbedelse.

Kristne gik til sidst med til at sænke deres standard, og der blev skabt en sammenslutning mellem kristendom og hedenskab. Afgudsdyrkerne hævdede nok, at de havde omvendt sig og var blevet optaget i menigheden, men de blev ved med deres afgudsdyrkelse. De flyttede bare deres gudebilleder ud og satte billeder af Jesus i stedet, ja, selv billeder og statuer af Jomfru Maria og helgenerne.

For at tilbyde de omvendte hedninger en erstatning for de afgudsbilleder, de havde tilbedt, og dermed fremme deres tilsyneladende anerkendelse af kristendommen, fik man efterhånden

**I kan »dræbe os, tortere og, fordømme os... Jo
oftere vi mejes ned af jer, jo flere bliver
vi; de kristnes blod er en sæd.«**

indført tilbedelse af helgenbilleder og relikvier i den kristne gudsdyrkelse. Sluttelig blev dette afgudsdyrkelsessystem antaget på et almindeligt kirkemøde. (Second Council of Nice, A.D. 787). For at fuldstændiggøre denne vanhelligelse formastede Rom sig til at fjerne det andet bud fra Guds lov; det, der forbyder tilbedelse af gudebilleder, og at opdele det tiende bud i to for at bevare antallet uforandret.

Satan fortsatte sit arbejde gennem uindviede kirkeledere med også at pille ved det fjerde bud og prøvede at tilsidesætte den gamle sabbat, den dag Gud havde velsignet og helliget (1 Mos. 2, 2. 3.), og i stedet ophøje den dag, hedningerne fejrede som »Solens ærværdige dag.« Til at begynde med skete dette ikke åbenlyst. I de første århundreder overholdt alle kristne sabbaten. De værnede om Guds ære, og, overbeviste om Guds lovs uforanderlighed, vågede de over overholdelse af dens forskrifter med stor nidkærhed. Men Satan arbejdede gennem sine agenter med megen underfundighed på at nå sit mål.

I begyndelsen af det fjerde århundrede udstedte kejser Konstantin et dekret, der gjorde søndagen til officiel festdag i hele det romerske rige. Solens dag blev agtet og æret af hans hedenske undersåtter og fejret af de kristne. Det var kejserens politik at forene hedenskabets og kristendommens modstridende interesser. Han blev tilskyndet hertil af kirkens biskopper, som, inspireret af ambitioner og tørst efter magt, havde fundet ud af, at det ville fremme hedningernes formelle accept af kristendommen, hvis både kristne og hedninger helligholdt den samme dag og derved øgede kirkens magt og ære. Men mange gudfrygtige kristne, der efterhånden blev ført til at anse søndagen som hellig til en vis grad, anså dog den sande sabbat som Herrens hellige dag og overholdt den i overensstemmelse med det fjerde bud.

Før Kristi komme, havde Satan fået jøderne til at belaste sabbaten med de strengeste krav, så overholdelsen af den blev en sand byrde. Til at få den ringeagtet som en jødisk foranstaltning. På den måde blev den hedenske festdag til sidst æret som en guddommelig institution, mens Bibelens sabbat blev erklæret for en rest af jødedommen, og de, der overholdt den, fordømtes.

UKRISTELIGE KRAV

Denne eftergivenhed over for hedenskabet åbnede vejen til yderligere tilsidesættelse af Himlens autoritet. På den måde opnåede paven at blive anerkendt næsten overalt som Guds stedfortræder på Jorden og forlenet med myndighed over kirke og stat. Ikke nok med det, men paven har påtaget sig Guddommens titler. Han kaldes »Kristi stedfortræder« og erklæres for ufejlbarlig. Han kræver alle menneskers hyldest.

Troen overførtes fra Kristus, den sande grundvold, til paven i Rom. I stedet for at stole på Guds Søn for syndernes forladelse og for evigt liv, så folk hen til paven og til de præster og prælater, som han havde overdraget myndighed. De fik at vide, at paven var deres jordiske mellemmand, og at ingen kunne nærme sig Gud uden gennem ham; at han stod i Guds sted for dem, og at de skulle vise ham blind lydighed. Fravigelse af hans krav var tilstrækkelig grund til de alvorligste straffeforanstaltninger mod syndernes legeme og sjæl. På den måde blev folkets sind vendt bort fra Gud til fejlende, vildfarne og grusomme mænd, ja, endog til selve mørkets fyrste.

I modstrid med, hvad skriften lærer os: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.« Luk. 4, 8. I sit ord har Gud aldrig antydnet, at han har udnævnt noget menneske til at være kirkens overhoved. Bibelen ophøjer Gud og sætter ufuldkomne mennesker på deres rette plads. Paven kan ikke have nogen magt over Kristi kirke undtagen ved egenmægtig tilrænselse.

DET HEDENSKE ROM BLIVER TIL DET PAVELIGE ROM

I det sjette århundrede blev pavedømmet fastetableret. Dets hovedsæde blev opslået i den kejserlige stad, og biskoppen af Rom erklæredes for overhoved over hele kirken. Hedenskabet havde vejet pladsen for pavedømmet.

Romerkirkens magtovertagelse markerede indledningen til den mørke middelalder. Efterhånden som dens magt voksede, tog mørket til. På den tid var Kristi kirke i fare. Kun få trofaste sjæle holdt fanen højt. At vildfarelser og overtro ville få overhånd, og at den sande religion ville blive fordrevet fra Jorden. Evangeliet tabte man af syne, men der var flere og flere former for religion. De lærte ikke alene at betragte paven som deres mellemmand, men også at stole på egne gerninger til bod for synder. Lange pilgrimsrejser, bodsøvelser, tilbedelse af relikvier, bygning af kirker, relikvieskrin og altre, betaling af store summer til kirken—disse og mange lignende handlinger indskærpedes dem for at mildne Guds vrede eller for at sikre sig hans gunst; som om Gud var ligesom mennesker, der blev vred over bagateller og kunne gøres god igen med gaver eller bodsøvelser!

Henimod slutningen af det ottende århundrede hævdede pavedømmet, at Roms biskopper i kirkens første dage havde været i besiddelse af de samme åndelige magtbeføjelser, som de nu foregav. Til støtte for denne påstand måtte man finde på noget, der kunne give den et skin af autoritet; og løgnens fader var ikke sen med et forslag. Munke forfalskede de gamle skrifter. Hidtil ukendte kirkemøde-beslutninger blev opdaget, som bekræftede pavens universelle overhøjhed fra de ældste tider. Og en kirke, der havde forkastet sandheden, accepterede begærligt dette bedrag.

Igennem århundreder er blasfemiske titler blevet gjort gældende for Paven og disse titler er blevet forskønnet og udvidet med tiden. Men nogle få af disse påståede titler kan findes i et kirkelig (romersk katolsk) leksikon, skrevet af Lucius Ferraris. Titlen er *Prompta Bibliotheca Canonica*. Vol VI side 438, 442, kan findes under emnet »Pave.« The Catholic Encyclopedia, 1913 udgave, Bind VI, side 48 omtaler denne bog som værende et »sandfærdigt leksikon angående religiøs viden,« og »en værdifuld informationskilde.«

»Paven er af så stor værdighed og så ophøjet at han ikke kun er et menneske, men ligesom Gud og Guds vikar.«

»Derfor er Paven kronet med en tredelt krone, som himlens, jordens, og de lavere regioners konge.«

»Så hvis det var muligt at englenerne kunne tage fejl i troen eller kunne tænke anderledes end troen, kunne Paven dømme og udelukke dem.«

»Paven er som Gud på jorden, den trofaste Kristi eneste hersker, kongernes konge, med megen myndighed; den almægtige Gud har givet ham ledelse ikke kun af det jordiske, men også det himmelske.«

»Paven kan ændre himmelens lov, fordi hans myndighed ikke kommer fra mennesker, men fra Gud.«

Endnu en pavelig påstand blev fremsat, da pave Gregor VII i det ellefte århundrede proklamerede romerkirkens fuldkommenhed. Blandt de erklæringer, han fremsatte, var der en, der sagde, at kirken aldrig havde fejlet, eller at den nogen sinde ville fejle, i henhold til skriften. Men erklæringen blev ikke ledsaget af beviser fra skriften. Den stolte pave hævdede også at have magt til at afsætte kejsere, og erklærede, at ingen dom, der var afsagt af ham, kunne omstødes af nogen anden, men at han havde ret til at ændre alle andres afgørelser.

HELGENPÅKALDELSE / MARIA TILBEDELSE

De kommende århundreder skulle blive vidne til endnu flere vildfarelser i de læresætninger, der blev fremsat af Rom. Også før etablering af pavevældet tog man hensyn til de hedenske filosofers lære, som kom til at øve indflydelse på kirken. Blandt de mest fremtrædende var her troen på menneskets naturlige udødelighed og bevidsthed i døden. Dette lærdomspunkt lagde den grund, som Rom etablerede påkaldelse af helgener på og tilbedelsen af Jomfru Maria. Herfra udsprang også kætteri om evig pine af de ubodfærdige syndere, som tidligt blev indføjjet i den pavelige tro.

SKÆRSILD

Så var vejen banet for indførelse af endnu en hedensk opfindelse, som Rom betegnede som skærsilden, og som brugtes til at skræmme de godtroende og overtroiske masser. Dette kætteri bekræfter eksistensen af et pinested, hvor sjælene af de mennesker, der ikke har gjort sig fortjent til evig fortabelse, skal lide straf for deres synder, og hvorfra de får lov at komme i Himlen, når de er rensset for urenhed.

MESSEN

Skriftens påbud om nadveren blev erstattet af det ugudelige messeoffer. Pavelige præster foregav ved deres tomme ceremonier at forvandle det simple brød og vin til Kristi virkelige »legeme og blod.« -Kardinel Wiseman: *The Real Presence of the Body and Blood of Our Lord Jesus Christ in the Blessed Eucharist, Proved From Scripture, Lecture 8, sec. 3, par. 26.* Med blasfemisk formastelse gjorde de åbenlyst krav på at have magt til at skabe Gud, skaberen af alle ting. Under trussel om dødsstraf forlangtes det, at de kristne skulle vedkende sig troen på denne forfærdelige, himmelråbende vranglære. Mangfoldige, som nægtede dette, blev overgivet til flammerne.

AFLAD

Nu blev der brug for endnu et falskneri, så Rom kunne benytte sig af sine tilhængeres frygt og laster. Til dette formål indførtes læren om aflad. Man lovede fuld eftergivelse af synder, tidligere, nuværende og fremtidige, til alle, der ville lade sig hverve til pavens krige for at udvide hans timelige besiddelser, for at straffe hans fjender, for at tilintetgøre dem, der vovede at benægte hans åndelige overhøjhed. Folket blev oplært til, at det kunne frigøre sig for synd og udfri deres afdøde venners sjæle, som var dømt til skærsildens pine, ved at betale penge til kirken. Derved fik Rom fyldt sin kasse og kunne opretholde pragt, luksus og laster for den, der foregav at være repræsentant for ham, der ikke havde et sted, hvortil han kunne hælde sit hoved.

INKVISIONEN

I det trettende århundrede indførtes pavedømmets frygteligste foranstaltninger af dem alle—inkquisitionen. Mørkets fyrste arbejdede med lederne af det pavelige hierarki. I deres hemmelige kirkemøder styrede Satan og hans engle onde mænds sind, mens der midt iblandt dem stod en usynlig Guds engel, som optegnede deres skændige dekreter og skrev historien om handlinger, der var for grusomme til at komme til syne for det menneskelige øje. »Babylon, den store skøge« var »beruset af de helliges blod.« Millioner af martyrs radbrækkede legemer råbte til Gud om hævn over denne frafaldne magt.

Pavedømmet var blevet verdens despot. Konger og kejsere bøjede sig for den romerske paves dekreter. Menneskers skæbne, både for tid og for evighed, syntes under hans kontrol. I flere hundrede år var Roms lære blevet vidtgående og stiltiende anerkendt, dens ritualer ærbødig forrettet, dens højtidler almindeligt overholdt. Dens præster æredes og støttedes i rigt mål. Men »pavedømmets middag var verdens midnat.« -J.A. Wylie: *History of Protestantism*, b. 1, ch. 4. Den hellige skrift var praktisk talt ukendt, ikke bare for folket, men også for præsterne. Da Guds lov, al retfærdigs grundlov, var tilsidesat, udøvede de ubegrænset magt og hengav sig til laster uden hæmninger. Bedrageri, griskhed og tøjlesløshed var almindeligt udbredt. Han veg ikke tilbage for nogen forbrydelse, hvorved der kunne vinde rigdom eller status. Pavers og prælaters slotte var skueplads for de skændigste udskjelser. Nogle af de herskende paver var skyldige i så oprørende forbrydelser, at verdslige herskere gjorde, hvad de kunne for at få disse kirkens stormænd afsat som uhyrer, der var for modbydelige til, at man kunne tolerere dem. I flere hundrede år gjorde Europa ingen fremskridt i lærdom, kunst eller civilisation. En moralsk og intellektuel lammelse var faldet over kristendommen.

»Pavedømmets middag var verdens midnat.«

LYS I MØRKE

En af de største, der var kaldet til at føre kirken fra pavedømmets mørke til den rene tros lys, var Martin Luther. Nidkær, brændende og hengiven var han; kendte ikke anden frygt end frygten for Gud, anerkendte intet andet grundlag for den kristne tro end den hellige skrift—manden for sin tid! Ved ham udrettede Gud et stort arbejde for kirkens reformation og verdens oplysning.

Da han som attenårig kom ind på universitetet i Erfurt, var hans stilling bedre og hans udsigt lysere end i de yngre år. Snart placerede en god hukommelse, en livlig fantasi, en god evne til at drage fornufts slutninger og en utrættelig flid ham i første række blandt kammeraterne. En dag, da Luther stod og så på bøgerne i universitetets bibliotek, opdagede han en bibel på latin. Sådant en bog havde han aldrig set før. Han vidste ikke engang, at den fandtes. Han havde nok hørt stykker af evangelierne og brevene blive læst for folk ved gudstjenester, og han troede, det var hele Bibelen. Nu så han for første gang Guds ord i sin helhed. Med en blanding af ærefrygt og forundring vendte han de hellige blade; med en hurtig puls og et bankende hjerte læste han for sig selv livets ord, idet han nu og da holdt inde for at udbryde: »Tænk, at Gud ville give mig sådan en bog!« -J.H. Merle D'Aubigné, *History of the Reformation of the Sixteenth Century*, b. 2, ch. 2.

Et inderligt ønske om at blive frigjort fra synd og finde fred med Gud fik ham til sidst til at gå i kloster og vie sit liv til en klostertilværelse. Her blev han sat til det laveste slavearbejde

og til at tigge fra hus til hus, hvilket krænkede hans naturlige følelser dybt; men han udholdt tålmodigt denne ydmygelse og troede, den var nødvendig på grund af hans synder.

Hvert øjeblik han kunne få tilovers fra sine daglige pligter, blev brugt til studier. Han havde fundet en Bibel, iænknet til klosterets mur, og den søgte han ofte hen til. Efterhånden som hans syndserkendelse blev dybere, søgte han ved egne anstrengelser at opnå tilgivelse og fred. Han førte et meget hårdt liv og søgte ved faste, nattevågen og piskning at undertrykke det onde i sin natur, som klosterlivet ikke havde bragt nogen befrielse fra.

»Jeg var i sandhed en gudfrygtig munk,« sagde han senere, »og fulgte min ordens regler strengere, end jeg kan udtrykke det. Hvis nogen munk ved sit munkarbejde kunne opnå en plads i Himlen, ville jeg visselig være berettiget dertil... Hvis det var blevet ved på den måde ret meget længere, var mine ydmygelser snart endt med døden.« -D'Aubigné, b. 2, ch.3.

Trods alle hans anstrengelser fandt hans betyngede sjæl ingen lindring. Til sidst var han på fortvivlelsens rand.

SE PÅ KRISTUS

Da det så ud for Luther, som om alt var tabt, lod Gud en ven og hjælper fremstå for ham. Den fromme Staupitz åbnede Guds ord for Luthers sind og bad ham se bort fra sig selv, holde op med at gruble over uendelig straf for overtrædelse af Guds lov, og se hen til Jesus, hans syndsforladende frelser. »I stedet for at tortere dig selv for dine synder må du kaste dig i Frelserens arme. Stol på ham, på retfærdiggørelsen ved hans liv, på forsoningen ved hans død... Lyt til Guds Søn. Han blev menneske for at forsikre dig om Guds velvilje. Elsk ham, der elskede dig først.« -D'Aubigné, b. 2, ch. 4. Sådan talte denne barmhjertighedens budbringer. Hans ord gjorde et dybt indtryk på Luther. Efter mangen en kamp mod synder, han så længe havde været optaget af, forstod han nu sandheden, og hans plagede sjæl fandt fred.

Luther blev ordineret til præst og blev kaldet fra klosteret til et professorat ved universitetet i Wittenberg. Her helligede han sig studiet af skriften på originalsprogene. Staupitz, hans ven og overordnede, tilskyndede ham til at bestige prædikestolen og prædike Guds ord. Luther tøvede, da han ikke følte sig værdig til at tale til folket i Kristi sted. Det var kun efter en langvarig kamp, at han gav efter for sin vens opfordringer. Han var godt kendt med skriften, og Guds nåde hvilede over ham. Hans veltalenhed fængslede tilhørerne, den klarhed og styrke, hvormed han viste dem sandheden overbeviste dem, og hans glød og inderlighed rørte deres hjerter.

LUTHERS BESØG I ROM

Luther var stadig en af pavekirkens trofaste sønner og havde ingen idé om, at han nogen sinde ville være andet. Ved Guds forsyn blev han ført til at besøge Rom. Han foretog sin rejse til fods og overnattede i munkeklostre på vejen. I et kloster i Italien fyldtes han med undren over den rigdom, pragt og luksus, han blev vidne til. Munkene havde en fyrstelig indtægt og boede i pragtfulde værelser, de klædte sig i de prægtigste og dyreste klæder og gjorde sig til gode ved et overdådigt bord. Med pinefuld ængstelse sammenlignede Luther denne scene med sit eget liv i selvfornægtelse og trængsler. Hans sind blev forvirret og tvivlrådigt.

Endelig så han i det fjerne byen på de syv høje. Han kastede sig til jorden og udbød: »Hellige Rom, jeg hilser dig!« -D'Aubigné, b. 2, ch. 6. Han drog ind i byen, besøgte kirkerne, lyttede til præsternes og munkenes forunderlige fortællinger og udførte alle de krævede ceremonier. Overalt så han ting, der fyldte ham med forbløffelse og rædsel. Han så, at syndighed fandtes inden for alle præsteskabets grader. Han hørte sjofle vittigheder fra prælater og fyldtes med rædsel over deres frygtelige blasfemi, selv under messen. Da han blandede sig med munke og borgere, mødte han solderi og udsejler. Lige meget hvorhen han vendte sig, fandt han vanhelligelse i stedet for fromhed. »Ingen kan forestille sig,« skrev han, »hvad der bliver begået af synd og skændige handlinger i Rom. Det må man se og høre for at tro det. Således plejer de at sige: »Hvis der findes et helvede, så er Rom bygget over det; den er en afgrund, hvorfra enhver form for synd vælder op.«« -Samme, b. 2, ch. 6.

»PILATUS TRAPPE«

Ved et nyligt dekret havde paven lovet aflad til alle, der gik op ad »Pilatus' trappe« på knæ, den trappe, som det hed sig, at Frelseren var gået ned ad, da han forlod den romerske domstol, og at den ved et mirakel var blevet ført til Rom fra Jerusalem. En dag kravlede Luther front op ad disse trin, da han syntes at høre en stemme som torden, der sagde til ham: »Den retfærdige skal leve af tro.« Rom. 1, 17. Han sprang op og løb bort fra stedet i skam og rædsel. Den tekst mistede aldrig sin kraft i hans sjæl. Nu så han tydeligere end nogen sinde, hvor uholdbart det var at stole på menneskelige gerninger til frelse, og hvor nødvendigt det var altid at tro på Kristi fortjeneste. Hans øjne var blevet åbnet for pavevældets blændværk, og de skulle aldrig lukkes igen. Da han vendte Rom ryggen, vendte han også sit hjerte bort, og fra den tid blev adskillelsen større, indtil han afbrød al forbindelse med pavekirken.

BIBELENS AUTORITET

Efter sin hjemkomst fra Rom blev Luther doktor i teologi ved universitetet i Wittenberg. Han havde taget en højtidelig beslutning om at studere Guds ord omhyggeligt og at prædike det korrekt resten af sit liv uden hensyn til pavens budskaber og doktriner. Nu var han ikke mere munk eller lærer, men Bibelens sande forkynder. Han var blevet kaldet som hyrde til at sørge for Guds hjord, der hungrede og tørstede efter sandheden. Han erklærede med bestemthed, at de kristne ikke skulle godtage andre læresætninger end dem, der fremgik af den hellige skrift. Disse ord ramte selve grundlaget for den pavelige overhøjhed. De indeholdt reformationens uomgængelige grundsætning.

Der blev tændt et lys i Wittenberg, hvis stråler skulle nå ud til Jordens fjerneste egne, og som skulle tage til i klarhed indtil tidens ende. Men lys og mørke kan ikke forenes. Mellem sandhed og vildfarelse er der en ubetvingelig modsætning. At vedstå og forsvare den ene er at angribe og bekæmpe den anden. Vor frelser har selv sagt: »Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd.« Matt. 10, 34. Få år efter reformationens begyndelse sagde Luther: »Gud leder mig ikke, han skubber mig fremad. Han bærer mig af sted. Jeg er ikke min egen herre. Jeg ønsker at leve i ro; men jeg bliver kastet midt ind i tumulter og revolutioner.« -D'Aubigné, b. 5, ch. 2.

OPFØRELSEN AF SANCT PETERS KATEDRAL

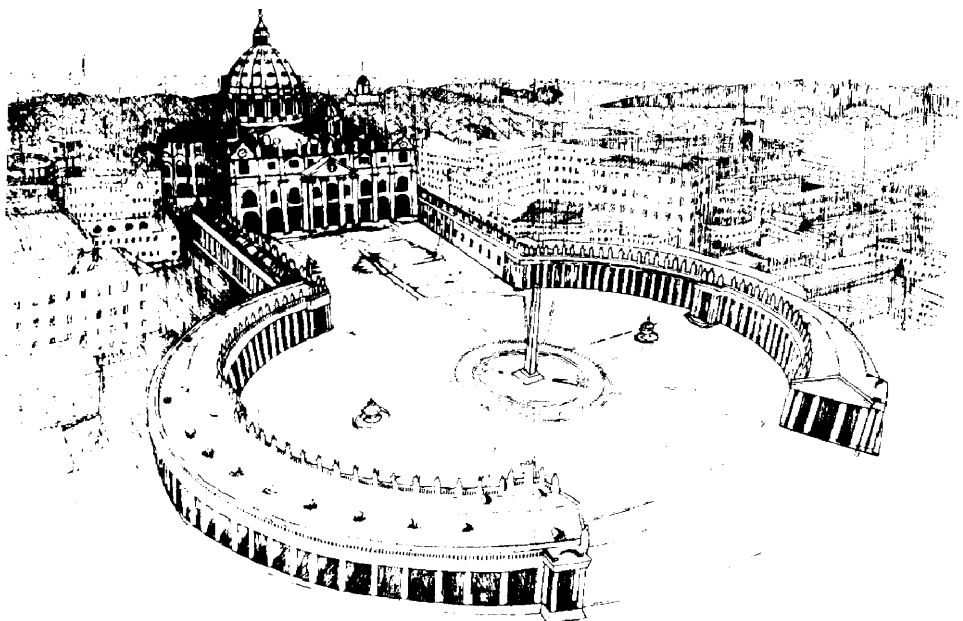
Den romerske kirke havde slået mønt af Guds nåde. Under påskud af at samle penge ind til opførelsen af Peterskirken i Rom falbød man offentligt aflad for synd efter pavens

bemyndigelse. For penge, som var tjent ved forbrydelse, skulle der bygges et tempel, hvor man kunne tilbede Gud—grundstenen lagdes for uretfærdigheds løn! Men netop de midler, der blev taget i anvendelse til Roms ophøjelse, udløste det mest dødelige slag mod dens magt og storhed. Det var dette, der vakte pavedømmets mest beslutsomme og ivrigste modstander og førte til det slag, der rystede den pavelige trone og skubbede til den tredobbelte krone på pavens hoved.

Den embedsmand, der var udnævnt til at lede salget af afladsbreve i Tyskland—Tetzel hed han—var blevet kendt skyldig i de laveste forbrydelser mod samfundet og mod Guds lov. Han havde undgået straf for sine forbrydelser, og nu blev han ansat til at fremme pavens kræmmeragtige og samvittighedsløse planer. Med den største frækhed fremførte han de grelleste usandheder og fortalte de meste utrolige historier for at bedrage en uvidende, godtroende og overtroisk befolkning. Havde de haft Guds ord i eje, var de ikke blevet bedraget på den måde. At forøge pavedømmets ærgerrige ledes indflydelse og rigdom, at de havde holdt Bibelen tilbage fra dem. (Se John C. L. Gieseler: *A Compedium of Ecclesiastical History*, per. 4, sec. 1, par. 5).

AFLAD / SYND TIL SALG

Når Tetzel kom til en by, gik et sendebud i forvejen og bekendtgjorde: »Guds og den hellige faders nåde er ved jeres porte.« -D'Aubigné, b. 3, ch. 1. Den skændige handel blev etableret i kirken, og Tetzel gik på prædikestolen og berømmede afladsbrevene som Guds kosteligste gave. Han erklærede, at alle synder, som køberne senere måtte ønske at begå, ville

For penge, som var tjent ved forbrydelse, skulle der bygges et tempel, hvor man kunne tilbede Gud—grundstenen lagdes for uretfærdigheds løn!

blive tilgivet dem i kraft af disse tilgivelses-certifikater, og at det »ikke engang var nødvendigt at angre.« -Samme, b. 3, ch. 1. Derudover forsikrede han sine tilhørere, at afladsbrevene havde kraft til også at frelse de døde: »Når pengene i kisten klinger, straks sjælen ud af skærsilden springer!« Se K.R.Hagenbach: *History of the Reformation*, vol. 1, p.96.

Der var ingen prælater, der turde protestere mod denne skændige trafik; men mange blev foruroligede og ilde til mode og spurgte, om Gud dog ikke ved en eller anden formidling ville virke for en udrensning i sin kirke.

Skønt Luther stadig var regulær papist, fyldtes han med rædsel over afladskræmmernes blasfemiske påstande. Der var mange i hans egen menighed, der havde købt afladsbreve, og de begyndte snart at komme til deres præst og bekende deres forskellige synder i forventning om syndsforladelse, ikke fordi de angrede og ønskede at forbedre sig, men på grund af afladen. Luther nægtede dem syndsforladelse og sagde til dem, at de måtte fortæbes i deres synder, medmindre de angrede dem og forbedrede sig. I stor rådvildhed henvendte de sig til Tetzl og klagede over, at deres skriftefader havde afvist hans certifikater; og nogle forlangte at få deres penge tilbage. Munken blev rasende. Han udstødte de frygteligste forbandelser, fik tændt bål på offentlige pladser og erklærede, at han »havde fået ordre fra paven til at brænde alle kættere, som vovede at modsætte sig hans allerhelligste aflad.« -D'Aubigné, b. 3, ch. 4.

Hans stemme lød fra prædikestolen med alvorlige, højtidelige advarsler. Han fremholdt syndens modbydelighed for folket og lærte dem, at mennesket ikke ved sin egen kraft kan formindske skylden eller undgå straffen. Kun anger og omvendelse til Gud og tro på Kristus kan frelse synderen. Kristi nåde kan ikke købes; den er en gave. Han rådede folket til ikke at købe afladsbreve, men at se i tro til den korsfæstede Frelser. Han berettede om sine egne, smertefulde erfaringer, da han forgæves søgte frelsen ved ydmygelse og bod, og forsikrede sine tilhørere om, at det var ved at se bort fra sig selv og tro på Kristus, at han fandt fred og glæde.

FEMOGHALVFEMS GANGE NEJ!

Luther besluttede sig til en mere virksomhedsfuld protest mod dette skrækkelige uvæsen. Der bød sig snart en lejlighed. Slotskirken i Wittenberg havde mange relikvier, der blev fremvist for folket på visse helligdage, og der blev lovet fuld tilgivelse for synder til alle, der da kom i kirken og aflagde skriftemål. Derfor søgte folket i stort antal derhen. En af de bedste af disse lejligheder, allehelgensdag, nærmede sig. Allerede den foregående dag sluttede Luther sig til skaren, der samledes om kirken, og opslog på kirkedøren et dokument, der indeholdt femoghalvfems påstande mod læren om aflad. Han erklærede sig villig til at forsvare disse teser på universitetet den følgende dag over for enhver, der måtte ønske at angribe dem.

Hans påstande tiltrak sig almindelig opmærksomhed. De blev læst om og om igen og gentaget til alle sider. På universitetet og i hele byen skabte de stor opstandelse. Disse teser viste, at der aldrig var givet paven eller noget andet menneske magt til at tilgive synder eller til at eftergive straf for synder. Hele denne ordening var en farce—et kneb til at presse penge af folk ved at spille på deres overtro. Det fremgik også klart, at Kristi evangelium var kirkens mest værdifulde skat, og at Guds nåde, som det fremgår af dette, frit gives alle, som søger den ved anger og tro.

I løbet af få dage havde de spørgsmål, han stillede, bredt sig ud over hele Tyskland, og i løbet af få uger lød de over hele kristenheden. Mange fromme papister, der havde set det frygtelige kætteri, der herskede inden for kirken, og beklaget det, men som ikke vidste, hvordan man skulle sætte en stopper for dets fremgang, læste erklæringen med stor glæde og erkendte

Hele denne ordning var en farce—et kneb til at presse penge af folk ved at spille på deres overtro.

Guds stemme i den. De følte, at Herren nådigt havde rakt sin hånd ud for at standse fordærvens hurtigt frembrusende tidevandsbølge, der vældede op fra pavestolen i Rom. Fyrster og dommere frydede sig i det stille over, at der nu skulle sættes en stopper for den overmodige magt, som nægtede retten til at appellere dens afgørelser.

Skønt det var Guds Ånd, der havde bevæget Luther til at begynde sit værk, skulle han ikke komme til at føre det videre uden alvorlige kampe. Hans fjenders bebrejdelser, deres fejlfortolkning af hans hensigt, deres uretfærdige og ondskabsfulde kritik af hans karakter og motiver, kom over ham som en flodbølge, og det var ikke uden virkning. Reformatoren måtte imødegå bitre anklager. Nogle beskyldte ham for at handle overilet og efter en tilfældig indskydelse. Andre anklagede ham for formastelse og hævdede, at han ikke var under Guds ledelse, men at hans handling skyldtes hovmod og for stor frejdighed. »Ved ikke alle,« svarede han, »at en mand sjældent fremsætter nye tanker, uden at det i nogen grad forekommer hovmodigt, og uden at blive beskyldt for at opildne til uro? Hvorfor blev Kristus og alle martyrerne dræbt? Fordi de lod til at foragte tidens visdom, og fordi de kom frem med noget nyt uden først ydmygt at have rådspurgt dem, der hyldede gamle meninger.« -D'Aubigné, b. 3, ch. 6.

Mange rangspersoner inden for såvel kirke som stat var overbeviste om tesernes sandhed; men de indså også, at godtagelse af disse sandheder ville medføre store omvæltninger. Skulle man oplyse og reformere folket, ville det i realiteten være det samme som at underminere Roms autoritet, at standse tusinder af strømme, der nu tilflød deres pengekasse, og derved stærkt

begrænse de pavelige ledes ødselhed og luksus. Skulle man nu lære folket at tænke og handle som ansvarlige væsener, der kun søgte frelse ved Kristus, ville det omstyrte pavetronen og dermed tilintetgøre deres egen myndighed. Derfor afviste de den erkendelse, Gud havde tilbudt dem, og gjorde front mod Kristus og mod sandheden ved deres modstand mod den mand, han havde sendt for at oplyse dem.

Luther skælvede ved at se på sig selv—én mand mod Jordens mægtigste magt. Somme tider tvivlede han på, om det virkelig var Gud, der havde ført ham til at sætte sig op mod kirkens autoritet. »Hvem var jeg,« skriver han, »at sætte mig op mod pavens overhøjhed...som Jordens konger og hele verden skælvede for? Hvad mit hjerte led i disse to første år, kan ingen vide; eller i hvilken fortvivlelse jeg var hensunken.« -Samme, b. 3, ch. 6.

BIBELN OG BIBELN ALENE

Når Luthers fjender henviste til skik og tradition eller til pavens påstande og autoritet, mødte han dem med Bibelen og kun med Bibelen. Her var argumenter, de ikke havde svar på. Derfor krævede formalismens og overtroens slaver hans blod, ligesom jøderne havde krævet Kristi blod. »Han er kætter,« råbte de romerske fanatikere. »Det er højforræderi mod kirken at lade sådan en uhyrlig kætter leve én eneste time længere. Rejs straks skafottet til ham!« - Samme, b. 3, ch. 9.

Luther fik en tilsigelse om at komme til Rom og imødegå anklagen for kætteri. Denne befaling fyldte hans venner med rædsel. De var fuldt ud klar over de farer, der truede ham i den korrupte by, der allerede var drukken af Jesu martyrs blod. De protesterede mod, at han skulle tage til Rom, og forlangte, at forhøret skulle ske i Tyskland.

Det blev til sidst arrangeret sådan, og den pavelige legat blev udpeget til at høre sagen. I pavens instruktioner til denne embedsmand meddeltes det, at Luther allerede var erklæret for kætter. Legaten fik derfor overdraget »ufortøvet at anklage og indespærre.« Hvis han skulle vise sig urokkelig, og legaten ikke skulle få fat i hans person, blev han bemyndiget til »at bandlyse ham overalt i Tyskland; at forvise, forbande og bandlyse alle, der havde tilknytning til ham.« -D'Aubigné, b. 4, ch. 2. Og desuden instruerede paven sin legat om, for helt at få udryddet den fordærlige kætter, at forbande alle—uanset rang—inden for kirke og stat, undtagen kejseren, hvis de undlod at fange Luther og hans tilhængere og udlevere dem til Roms hævn.

Her afslører pavedømmets sande ånd sig. Intet spor af kristne grundsætninger, eller bare af almindelig retfærdighed, kan man finde i hele dette dokument. Medens hans sag endnu var undersøgt, blev han uden videre erklæret for kætter, og på én og samme dag formanet, anklaget, dømt og fordømt, og alt dette af den selvbestaltede, hellige fader, den eneste, øverste, ufejlbarlige myndighed inden for kirke og stat!

Det var blevet bestemt, at forhøret skulle finde sted i Augsburg, og reformatoren begav sig til fods på vej dertil. Man nærrede alvorlig frygt for ham. Trusler om, at han ville blive taget til fange og ihjelslået undervejs, var åbenlyst blevet fremsat, og hans venner bønfuldt ham om ikke at vove sig afsted. De bad ham endog om at forlade Wittenberg for en tid og søge tilflugt hos nogle af dem, der gladelig ville beskytte ham. Men han ville ikke forlade den stilling, Gud havde sat ham i.

Den pavelige legat var yderst tilfreds ved meddelelsen om Luthers ankomst til Augsburg. Nu så det ud til, at den besværlige kætter, der vakte hele verdens opmærksomhed, var i Roms magt, og legaten var besluttet på, at han ikke skulle undslippe. Reformatoren havde ikke søgt frit lejde. Hans venner rådede ham indtrængende til ikke at fremstille sig for legaten uden, og de påtog sig at skaffe et lejdebrev fra kejseren. Legaten regnede med at tvinge Luther til at tilbagekalde sine ord, eller—hvis det ikke lykkedes—at sørge for, at han blev ført til Rom for at dele skæbne med Huss og Hieronymus. Derfor søgte han gennem sine forbindelser at få Luther til at fremstille sig uden lejdebrev og stole på hans barmhjertighed. Dette afslog reformatoren med bestemthed. Først da han havde modtaget det dokument, der sikrede ham kejserens beskyttelse, viste han sig for den pavelige ambassadør.

LUTHER PÅ PRØVE

Papisterne havde besluttet at prøve at vinde Luther ved at foregive mildhed. I sine samtaler med ham foregav legaten stor venlighed; men han forlangte, at Luther ubetinget skulle underkaste sig kirkens myndighed og frafalde alt uden modsigelse eller spørgsmål; men han havde ikke forstået at vurdere karakteren hos den mand, han havde med at gøre. I sit svar udtrykte Luther sin agtelse over for kirken, sit ønske om at holde sig til sandheden, sin villighed til at svare på alle indvendinger mod sin lære, og at underkaste sine læresætninger visse førende universiteters bedømmelse. Men samtidig protesterede han mod, at kardinalen ville have ham til at tilbagekalde noget uden bevis for, at han havde taget fejl.

Det eneste svar var: »Tilbagekald, tilbagekald!« Reformatoren viste, at skriften gav ham medhold i hans standpunkt, og erklærede med fasthed, at han ikke kunne fornægte sandheden. Legaten kunne ikke gendrive Luthers argumenter og overvældede ham med en storm af bebrejdelser, hån og smiger, afbrudt af citater fra fædrenes overleveringer og udtalelser, uden at give reformatoren nogen lejlighed til at tale. Luther indså, at hvis mødet fortsatte på denne måde, ville det være helt formålsløst, og det lykkedes ham at få lov til, om end modvilligt, at svare skriftligt.

Ved det næste møde fremsatte Luther en klar, kortfattet og overbevisende redegørelse for sine synspunkter, støttet af mange citater fra skriften. Efter at have læst dette dokument op, rakte han kardinalen det; men denne smed det foragteligt til side og erklærede, at det var en masse tomme ord og uvedkommende citater. Nu mødte den opildnede Luther den hovne prælat på hans egen grund—kirkens traditioner og lære—og omstyrtede hans påstande helt og aldeles.

»JEG VIL LYSE DIG I BAND«

Da prælaten så, at han ikke havde noget svar på Luthers ræsonnementer, mistede han al selvbeherskelse og skreg i raseri: »Tilbagekald det, eller jeg skal sende dig til Rom, så du kan blive stillet for de dommere, der har fuldmagt til at tage sig af din sag. Jeg skal lyse jer i band, dig og alle dine tilhængere og enhver, der på noget tidspunkt yder dig støtte, udelukke af kirken.« -D'Aubigné, London ed., b. 4, ch. 8.

Reformatoren trak sig straks tilbage med sine venner og erklærede derved klart og tydeligt, at der ikke kunne ventes nogen tilbagekaldelse fra hans side. Det var ikke det, kardinalen havde regnet med. Han havde bildt sig ind, at han ved sin voldsomhed kunne true Luther til underkastelse. Nu stod han alene tilbage med sine egne tilhængere og så fra den ene til den anden, dybt krænket over den uventede fiasko, han havde lidt.

Luthers anstrengelser ved denne lejlighed var ikke uden gode virkninger. Den store forsamling, der var til stede, havde lejlighed til at sammenligne de to mænd og for sig selv bedømme den ånd og kraft, de lagde for dagen, såvel som deres standpunkters styrke og sandfærdighed. Hvilken udpræget kontrast! Reformatoren ligefrem, beskeden og sikker, stod frem i Guds kraft og med sandheden på sin side; pavens repræsentant, vigtig, anmassende, hoven, urimelig, havde ikke et eneste argument fra skriften, men alligevel råbte han lidenskabeligt op: »Tilbagekald, eller jeg sender dig til Rom til afstraffelse.«

Til trods for at Luther havde sikret sig frit lejde, planlagde papisterne at fange ham og kaste ham i fængsel. Hans venner rådede ham indtrængende til omgående at vende tilbage til Wittenberg, da det ikke var til nogen nytte at blive længere, og at det gjaldt om at være yderst forsigtig for ikke at røbe hans hensigt. Derfor forlod han Augsburg til hest før daggry, kun ledsaget af en fører, som fredsdommeren havde stillet til hans rådighed. Han kom til en lille port i bymuren. Den blev lukket op for ham, og sammen med sin fører kom han igennem uden hindringer. Før legaten fik noget at vide om Luthers afrejse, var han uden for sine forfølgeres rækkevidde.

Da legaten hørte om Luthers flugt, blev han overvældet af forbavselse og vrede. Han havde regnet med store æresbevisninger for den kloge og faste måde, hvorpå han havde behandlet denne kirkens fredsforstyrrelse; men hans håb blev skuffet. Han gav udtryk for sin vrede i et brev til kurfyrst Friedrich af Sachsen, hvori han bittert fordømte Luther og forlangte, at Friedrich skulle sende reformatoren til Rom eller forvise ham fra Sachsen.

Til sit forsvar henstillede Luther, at legaten eller paven ud fra skriften skulle vise ham hans fejltagelser, og han forpligtede sig højtideligt til at afsvære sine læresætninger, hvis det skulle vise sig, at de var i modstrid med Guds ord.

»Da Deres højærværdige Majestæt og Deres Stormægtigheder kræver et klart, enkelt og nøjagtigt svar af mig, skal jeg give Dem det, og det lyder således: Jeg kan ikke indordne min tro, hverken under pave eller råd, fordi det er klart som dagen, at de ofte har fejlet og været i modstrid med hinanden. Dersom jeg derfor ikke overbevises af skriftens vidnesbyrd eller af de mest klare grunde, dersom jeg ikke overbevises ved de tekster, jeg har citeret, og medmindre de frigiver mig min samvittighed, der er bundet af Guds ord, kan jeg og vil jeg ikke kalde noget tilbage, for det er ikke ret for en kristen at tale mod sin samvittighed. Her står jeg, jeg kan ikke andet, Gud hjælpe mig. Amen.«

-D'Aubigné, b. 7, ch. 8.

Kurfyrsten havde endnu ikke megen kendskab til de ændrede læresætninger; men han var dybt imponeret over Luthers oprigtighed, kraft og klarhed, og Friedrich besluttede at stå som hans beskytter, så længe reformatoren ikke var blevet overbevist om, at han tog fejl. I sit svar på legatens anmodning skrev han: »Når dr. Martin har fremstillet sig for Dem i Augsburg, burde De være tilfreds. Vi regnede ikke med, at De ville prøve at få ham til at tilbagekalde sine ord uden at have overbevist ham om hans fejltagelser. Ingen af de lærde mænd i vort fyrstendømme har underrettet mig om, at Martins lære er ugudelig, anti-kristen eller kættersk.« Desuden afslog fyrsten at sende Luther til Rom eller at forvise ham fra sine stater.« - D'Aubigné, b. 4, ch. 10.

DEN SANDE ANTIKRIST?

Luther selv var endnu kun delvis omvendt fra papismens fejltagelser. Men når han sammenlignede Guds ord med de pavelige forordninger og vedtægter, fyldtes han med undren. Han skrev:

»Jeg læser pavernes forordninger, og... jeg ved ikke, om paven selv er Antikrist eller hans apostel, så forkert som Kristus bliver fremstillet og korsfæstet i dem.« -D'Aubigné, b. 5, ch. 1.

I en henvendelse til Tysklands kejser og adel angående reformering af kristendommen skrev Luther om paven:

»Det er frygteligt at se en mand, der betegner sig selv som Kristi stedfortræder, udfolde en pragt, som ingen kejser kan overgå. Ligner dette væsen den fattige Jesus eller den ydmyge Peter? De siger, han er verdens hersker! Men Kristus, hvis stedfortræder han praler af at være, har sagt: »Mit rige er ikke af denne verden.« Kan en stedfortræders besiddelser være større end hans foresattes?« -Samme, b. 6, ch. 3.

Denne henvendelse kom hurtigt rundt i hele Tyskland og havde en stærk indflydelse på folket. Luthers modstandere, der brændte efter hævn, henstillede indtrængende til paven at tage afgørende forholdsregler mod ham. Det blev forordnet, at hans læresætninger omgående skulle fordømmes. Tres dages frist fik reformatoren og hans tilhængere, og såfremt de ikke afsvor deres tro inden fristens udløb, ville de alle blive lyst i band.

For reformationen var dette en frygtelig krise. I århundreder havde Roms bandlysning fyldt mægtige herskere med rædsel; mægtige riger havde den fyldt med sorg og fortvivelse. Alle, der blev ramt af den fordømmelse, blev overalt betragtet med skræk og rædsel, de var afskåret fra samkvem med deres medmennesker og blev behandlet som fredløse, der skulle jages og tilintetgøres. Luther var ikke blind for den storm, der var ved at rejse sig mod ham; men han stod fast og stode på, at Kristus ville være hans hjælp og skjold. Med en martyrs tro og mod skrev han: »Hvad der skal ske, ved jeg ikke, og det er mig også lige meget... Lad slaget komme, hvor det vil, jeg er uden frygt. Ikke det mindste blad falder til jorden uden vor Faders vilje. Hvor meget mere vil han da ikke bekymre sig om os! Det er let nok at dø for Ordet, siden Ordet, der blev kød, selv døde. Hvis vi dør med ham, skal vi leve med ham; og når vi går gennem det, han gik igennem før os, skal vi være, hvor han er, og leve med ham for evigt.« -D'Aubigné, 3d London ed., Walther, 1840, b. 6, ch. 9.

Da den pavelige bulle nåede Luther, sagde han:

»Jeg lader hånt om den og angriber den som ugudelig, falsk... Det er Kristus selv, der fordømmes i den... Jeg fryder mig over at måtte udstå sådanne plager for den bedste sag. Jeg føler mig allerede mere fri i hjertet, for nu ved jeg endelig, at paven er Antikrist, og at hans trone er Satans egen trone.« -D'Aubigné, b. 6, ch. 9.

Luther brændte pavens bulle i overværelse af en skare studenter, lærere og borgere af alle klasser, tillige med de kirkelige love, pavebrevene og forskellige skrifter, der støttede pavens magt. »Ved at brænde mine bøger,« sagde han, »har mine fjender kunnet skade sandhedens sag i menigmands sind og ødelægge deres sjæle; derfor har jeg tilintetgjort deres bøger til gengæld. En alvorlig strid er netop begyndt. Hidtil har jeg kun leget med paven. Jeg begyndte dette arbejde i Guds navn; det vil blive fortsat uden mig ved hans kraft.« -Samme, b. 6, ch. 10.

EN ENDELIG ADSKILLELSE

Det var dog ikke uden hård kamp med sig selv, at Luther besluttede sig til helt at bryde med kirken. Det var omkring denne tid, han skrev: »Hver dag føler jeg mere og mere, hvor svært det er at se bort fra de skrupler, man er opflasket med fra barndommen. Hvor megen smerte har det ikke kostet mig, selv om jeg havde skriften på min side; at forsvare over for mig selv, at jeg skulle vove at stille mig op mod paven helt alene og omtale ham som Antikrist! Hvilke prøvelser har mit hjerte ikke udstået! Hvor mange gange har jeg ikke bittert stillet mig selv det spørgsmål, der så ofte lå på papisternes læber: »Er du alene viis? Kan alle de andre tage fejl? Hvordan vil det være, hvis det, når alt kommer til alt, er dig, der tager fejl, og som inddrager så mange sjæle i dine fejltagelser, at de vil være forbandet i al evighed?« Sådan kæmpede jeg med mig selv og med Satan, indtil Kristus gennem sit eget, ufejlbarlige ord styrkede mit hjerte mod sådan tvivl.« -Martyn, *The Life and Times of Luther*, pp. 372, 373.

Paven havde truet Luther med bandlysning, hvis han ikke kaldte sine ord tilbage, og nu blev truslen gjort til virkelighed. Der blev udsendt en ny bulle, som erklærede reformatoren for endeligt udstødt af romerkirken, stemplede ham som forbandet af Himlen og inkluderede alle, der tog imod hans lære, i fordømmelsen. Nu var den store strid i gang.

EN LEKTION HENTET FRA FORTIDEN

Modstand møder alle, der bruges af Gud til at fremsætte sandheder, som særligt finder anvendelse på deres tid. Der var en sandhed, der især gjaldt på Luthers tid—en sandhed, der var særlig vigtig på den tid; og der er en sandhed bestemt for menigheden i dag. Men flertallet ønsker ikke sandheden mere i dag, end de papister, der gjorde modstand mod Luther. Der er den samme tilbøjelighed til at acceptere menneskers teorier og traditioner i stedet for Guds ord, som i tidligere tider. De, der fremholder sandheden for vor tid, skal ikke vente at blive modtaget med større velvilje end tidligere tiders reformatorer. Den store strid mellem sandhed og vildfarelse, mellem Kristus og Satan, vil tage til i styrke indtil verdenshistoriens afslutning.

SAMVITTIGHEDSFRIHEDEN TRUET

Protestanterne ser nu venligere på katolicismen end i tidligere tid. I de lande, hvor katolicismen ikke har overtaget og papisterne følger en forsonlig kurs for at vinde indflydelse, tager man det ikke så nøje med de læresætninger, der skiller de reformerte kirker fra pavevældet. Den opfattelse vinder mere og mere frem, at vi, når alt kommer til alt, ikke ser så forskelligt på de livsvigtige punkter som tidligere antaget, samt at en smule indrømmelse fra vor side ville bringe os til en bedre forståelse med Rom. Der var en tid, da protestanterne i høj grad værdsatte den trosfrihed, de havde betalt så dyrt. De lærte deres børn at afsky pavedømmet og mente, at det ville være utroskab mod Gud at søge forening med Rom. Men hvor forskellige er ikke de følelser, der nu gives udtryk for!

Pavedømmets forsvarere hævder, at kirken har været bagtalt, og den protestantiske verden er tilbøjelig til at godkende den opfattelse. Mange hævder, at det er uretfærdigt at bedømme kirken i dag efter de vederstyggeligheder og meningsløsheder, der markerede dens styre i mørkets og uvidenhedens århundreder. De undskylder dens frygtelige grusomhed som en følge af tidens råhed og gør gældende, at den moderne civilisation har ændret dens indstilling.

Har disse mennesker glemt det krav på ufejlbarlighed, denne hovmodige magt har fremsat i otte hundrede år? Langtfra at være opgivet blev dette krav bekræftet i det nittende århundrede,

mere indtrængende end nogen sinde før. Når Rom hævder, at »kirken aldrig har fejlet, og at den ifølge skriften heller aldrig vil fejle,« (John L. von Mosheim: *Institutes of Ecclesiastical History*, b. 3, cent. II, part 2, ch. 2, par. 9, note 17), hvordan kan den så fornægte de principper, der var gældende for dens kurs i gamle dage?

Pavekirken vil aldrig frafalde sit krav på ufejlbarlighed. Den hævder, at alt det, den har gjort under sin forfølgelse af dem, der afviste dens dogmer, var rigtigt; mon den ikke ville gentage disse handlinger, om lejlighed skulle byde sig? Prøv at fjerne de bånd, de verdslige regeringer nu pålægger den, og lad Rom blive genindsat i sin tidligere magt, så skulle vi snart se dens tyranni og forfølgelse genoplivet.

Den har taget en kristuslignende klædning på; men den er uforandret. Alle pavedømmets grundsætninger fra gammel tid lever endnu i dag.

En velkendt skribent taler således om pavevældets holdning til trosfrihed og om de farer, der navnlig truer De forenede Stater gennem dettes politiske succes. »De forenede Staters forfatning sikrer trosfrihed. Intet er os kærere og mere fundamentalt. I sit hyrdebrev af 15. august 1854 sagde pave Pius IX: »De tåbelige og fejlagtige doktriner eller fantasterier til forsvar for trosfrihed er en yderst fordærvelig vildfarelse – en pest, der må frygtes mere end noget andet i en stat.« I sit hyrdebrev af 8. december 1864 forbandede samme pave »dem, der forfægter trosfrihed og fri gudsyndelse,« samt »alle, der hævder, at kirken ikke må bruge magt.«

»Roms fredelige tone i De forenede Stater indebærer ikke noget sindelagsskifte. Den er tolerant, hvor den er hjælpeløs. Biskop O'Connor siger: »Religionsfrihed tolereres kun, indtil det modsatte kan føres ud i livet uden fare for den katolske verden...« Engang sagde ærkebiskoppen af St. Louis: »Kætteri og vantro er forbrydelser, og i kristne lande som f.eks. Italien og Spanien, hvor hele folket er katolikker, og hvor den katolske religion er en væsentlig del af landets love, straffes de som andre forbrydelser...«

»Enhver kardinal, ærkebiskop og biskop i den katolske kirke aflægger ed på troskab mod paven, hvori følgende ord forekommer: »Kættere, afvigere og oprørere mod vor nævnte herre (paven) eller hans bemeldte efterfølgere vil jeg gøre mit yderste for at forfølge og modarbejde.« -Josiah Strong: *Our Country*, ch. 5, pars. 2–4.

Det er sandt, at der findes sande kristne i den romersk-katolske kirke. Tusinder i den kirke tjener Gud efter det lys, de har fået. De får ikke adgang til hans ord, og derfor erkender de ikke sandheden. De har aldrig set modsætningen mellem en levende gudstjeneste og en række former og ceremonier. Han får stråler af lys til at trænge gennem det tætte mørke, der omgiver dem. Han røber den sandhed for dem, som er i Jesus.

PROTESTANTER LUKKER DERES ØJNE

Protestanter har gjort tilnærmelser til og benyttet papismen. De har indgået kompromisser og givet indrømmelser, der har overrasket selv papisterne, som dårligt har forstået det. Mennesker lukker deres øjne for katolicismens sande væsen og de farer, der vil blive en følge af dens overmagt. Folket må vækkes, så det kan modstå de tilnærmelser, som denne den borgerlige og religiøse friheds farligste fjende gør.

Katolicismen—som system—er lige så lidt forenelig med Kristi evangelium nu, som den har været i nogen tidligere del af dets historie. De protestantiske kirker vandrer i mørke; ellers ville de se tidens tegn. Romerkirken rækker langt i sine planer og virkemåder. Den bruger al list for at udstrække sin indflydelse og øge sin magt som forberedelse til en voldsom og afgørende kamp om verdensherredømmet, for at genindføre forfølgelser og nedbryde alt det, protestantismen har opbygget.

Nu viser romerkirken verden et ærligt ansigt og undskylder sine mange grusomheder. Den har taget en kristuslignende klædning på; men den er uforandret. Alle pavedømmets grundsætninger fra gammel tid lever endnu i dag. De læresætninger, der blev udtænkt i den mørkeste tid, gælder stadig. Lad ingen tage fejl. Det pavedømme, protestanterne nu er rede til at anerkende, er det samme, som regerede verden på reformationens tid, da Guds mænd med fare for deres liv stod frem for at afsløre dets uretfærdighed. Det har stadig den samme stolthed og overlegenhed, der gjorde det til herre over konger og fyrster og gjorde krav på særlige forrettigheder fra Gud.

DE SIDSTE TIDERS FRAFALD

Pavedømmet er lige netop det, profetien sagde, det ville blive: de sidste tiders frafald. 2 Tess 2, 3. 4. Det er en del af dets politik at antage den karakter, der passer bedst til dets hensigter; men under kamæleonens skiftende ydre skjuler det slangens uforanderlige gift. »Man burde ikke være trofast mod kættere eller mennesker, der mistænkes for kætteri,« (Jaques Lenfant: *History of the Council of Constance*, Vol. 1, p. 516) hedder det. Skal denne magt, hvis historie i tusind år er skrevet med de helliges blod, nu anerkendes som en del af Kristi kirke?

Det er ikke uden grund, at det hævdes i protestantiske lande, at der ikke er så stor forskel på protestantisme og katolicisme, som der var før i tiden. Der er sket en forandring; men det er ikke pavedømmet, der har ændret sig. Katolicismen ligner godt nok protestantismen nu, fordi protestantismen i høj grad er degenereret siden reformatorenes dage.

Da den protestantiske kirke har søgt verdens gunst, har falsk næstekærlighed blindet den. Den mener, det må være ret at tænke godt om alt ondt, hvilket uundgåeligt må føre til at tænke ondt om alt godt. I stedet for at forsvare den tro, der én gang blev overgivet de hellige, undskylder den nu sin ukærlige opfattelse over for Rom og beder om tilgivelse for sin skinhellighed.

Der er mange, selv blandt dem, der ikke er gunstigt stemt over for Rom, der ikke ser nogen større fare ved dens magt og indflydelse. Mange hævder, at det var det åndelige og moralske

»Protestanterne bør nu gå til hyrden (Paven) og sige 'hvad skal vi gøre for at komme hjem.'«

—Dr Robert Schuller, *Los Angeles Herald Examiner*, 19 september, 1987.

Amerikanske protestanter og Den Østlige Ortodokse kirkes ledere, der i fredags mødtes med Pave Johannes Paul II, har udråbt deres første, bredt repræsenterede diskussion som et vendepunkt på vejen til større enhed. Donald Jones, der kommer fra de forenede metodister og formand for The University of South Carolina Religious Studies Department betegnede det som »det mest vigtige økumeniske møde i dette århundrede«... Paul A Crow Jr. fra Indianapolis, der er økumenisk embedsmand ved the Christian Church (Disciples of Christ) kaldte begivenheden som »en ny dag for den økumeniske bevægelse,« der åbner en fremtid, hvor Gud »drager os sammen.«

—The Montgomery Advertiser, 12 september, 1987.

mørke i middelalderen, der var årsag til udbredelsen af romerkirkens dogmer, overtro og undertrykkelse, og at den nyere tids større intelligens, oplysningens almindelige udbredelse og den større frihed i religiøse spørgsmål vil hindre en genoplivelse af intolerance og tyranni. Den blotte tanke, at noget sådant skulle kunne finde sted i vor oplyste tid, kan kun vække latter.

Det er sandt, at meget lys, åndeligt, moralsk og religiøst, stråler over vor generation. Lys fra Himlen udgydes over verden fra Guds hellige ord; men man må ikke glemme, at jo mere lys der gives, jo større er mørket hos dem, der forvansker og afviser det. En tid med stort åndeligt mørke har vist sig at begunstige pavedømmets fremgang. Nu skal det vise sig, at en tid med stort åndeligt lys er lige så gunstig for dets fremgang. I forgangen tid, da mennesker ikke havde Guds ord og ikke kendte sandheden, havde de bind for øjnene, og i tusindvis blev de fanget i snaren uden at se garnet udbredt for deres fod. I vort slægtled er der mange, der bliver blændet af menneskelige spekulationer, såkaldt »videnskab;« de ser ikke nettet og går gladeligt i det, som om de havde bind for øjnene.

Hvis protestanterne ville læse i Bibelen under bøn, ville de blive klar over pavedømmets sande væsen og afsky og undgå det; men mange er så kloge i deres egen overbevisning, at de ikke mener, de behøver at søge til Gud i ydmyghed for at blive indført i sandheden. Skønt de praler af deres oplysning, kender de ikke noget til skriften og til Guds magt. De har brug for noget, der kan berolige deres samvittighed, og så søger de det, der er mindst åndeligt og ydmygende. De ønsker en måde at glemme Gud på, der skal give sig ud for en måde til at huske ham. Pavedømmet er velegnet til at imødekomme sådanne behov. Det er beregnet til to slags mennesker og omfatter næsten hele verden—de, der ønsker at blive frelst for deres fortjenester, og de, der vil frelses i deres synder. Heri ligger hemmeligheden ved dets magt.

ET FORSØG PÅ AT ÆNDRE GUDS LOV

Guds lov i den himmelske helligdom er den oprindelige, og de forskrifter, der var skrevet på stentavlerne, og som Moses beretter om i Mosebøgerne, var en tro genpart. Pavedømmet har forsøgt at ændre Guds lov. Det andet bud, der forbyder tilbedelse af billeder, er taget ud af loven, og det fjerde bud er lavet om i den grad, at den første dag er blevet gjort til hviledag i stedet for den syvende. Som grund til at udelade det andet bud hævder papisterne, at det er overflødigt, da det er indbefattet i det første, og at de udtrykker loven nøjagtigt, som Gud har bestemt, den skulle forstås. Det kan ikke være den ændring, profeten forudsiger. Det skal være en forsættelig ændring. »Han skal sætte sig for at ændre tider og lov.« Daniel 7, 25. Ændringen af det fjerde bud opfylder denne profeti ganske nøje. Den eneste autoritet, de påberåber sig for denne forandring, er kirkens. Her sætter pavemagten sig åbent over Gud.

»SOLENS DAG«

Kongelige forordninger, rådsforsamlinger og kirkelige anordninger med støtte fra verdslige myndigheder skaffede den hedenske festdag sin hædersplads i den kristne verden. Den første offentlige forordning, der indførte søndagen som helligdag, var en lov, der blev udstedt af Konstantin år 321. Denne lov bestemte, at byboere skulle hvile »på Solens ærværdige dag,« men tillod landboere at udføre deres landbrugsmæssige sysler. Skønt det faktisk var en hedensk vedtægt, indførte kejseren den efter at have antaget den kristne tro.

Da den kongelige befaling ikke viste sig at være tilstrækkelig over for den guddommelige autoritet, fremkom Eusebius, en biskop der søgte fyrsternes gunst og som var Konstantins specielle ven og smigrer, med den påstand, at Kristus havde flyttet sabbaten til søndag. Der blev ikke omtalt et eneste vidnesbyrd fra skriften til støtte for det nye doktrin. Eusebius

indrømmer selv ubevidst, at det er falsk, og udpeger selv ændringens rette ophavsmænd. »Alt det, vi var forpligtet til at gøre på sabbaten,« siger han, »har vi overført til Herrens dag.« -Robert Cox: *Sabbath Laws and Sabbath Duties*, p. 538.

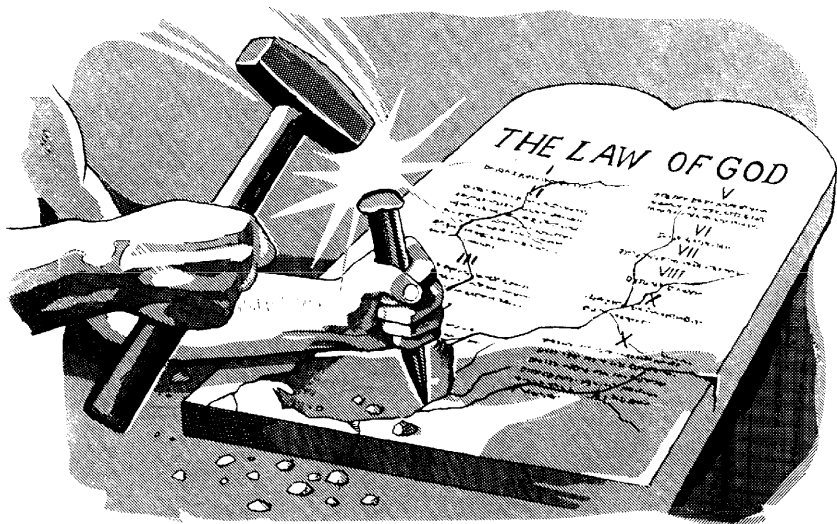
DE FØRSTE »BLÅ LOVE«

Efterhånden som pavedømmet blev almindelig anerkendt, fortsattes arbejdet med søndagens ophøjelse. For en tid passede folk arbejdet på landet, når de ikke var i kirke, og den syvende dag betragtedes stadig som sabbat. Men der kom hile tiden nye ændringer til. De, der havde gejstlige embeder, fik forbud mod at dømme i civile sager om søndagen. Snart efter fik alle, uanset deres rang, ordre til at afholde sig fra dagligt arbejde under bødestraf for frimænd og pisk for tjenestefolk. Senere blev det bestemt, at rige mænd skulle straffes med tab af halvdelen af deres ejendom; og endelig skulle de arbejde som slaver, hvis de blev ved med at være genstridige. De lavere klasser skulle landsforvises på livstid.

Man tog også sin tilflugt til mirakler. Blandt andet forlød det, at en landmand, som skulle til at pløje sin mark en søndag, rensede sin plov med et stykke jern, og det satte sig fast i hans hånd, så han måtte gå rundt med det i to år »med stor smerte og skam for ham.« -Francis West: *Historical and Practical Discourse on the Lord's Day*, p. 174.

Senere kom paven med instruktioner til sognepræsterne om at formane dem, der ikke overholdt søndagen, og henstille til dem at gå i kirke og bede deres bønner, så de ikke kom til at bringe stor ulykke over sig selv og deres naboer. Da rådsbeslutningerne viste sig ikke at slå til, blev de verdslige myndigheder bedt om at udstede et edikt, der kunne vække rædsel blandt folket og tvinge dem til at holde sig fra arbejdet om søndagen. Under en synode i Rom blev alle tidligere beslutninger bekræftet med større styrke og højtidelighed. De blev også indføjjet i den kirkelige lov og underbygget af de borgerlige myndigheder i næsten hele kristenheden. (Se Heylyn: *History of the Sabbath*, Part 2, ch. 5, sec. 7.)

Skriftens manglende hjemmel til at holde søndagen hellig vakte stadig stor forvirring. Folket betvivlede deres læreres ret til at tilsidesætte Jehovas direkte erklæring: »Den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud,« i stedet for at ære Solens dag. Andre midler måtte tages i anvendelse for at erstatte manglende vidnesbyrd i Bibelen. En ivrig forkæmper for

søndagen, som besøgte kirkerne i England omkring slutningen af det tolvte århundrede, blev afvist af trofaste sandhedsvidner; og hans anstrengelser var så frugtesløse, at han forlod landet og ledte efter midler til at føre sin lære igennem. Da han kom tilbage igen, var manglen udfyldt, og han havde større held med sig denne gang. Han medbragte en rulle, der sagdes at stamme fra Gud selv, og som indeholdt den fornødne befaling til at holde søndagen hellig, tillige med frygtelige trusler til at skræmme de ulydige. Dette værdifulde dokument—en forfalskning så tarvelig som den institution, den støttede—sagdes at være faldet ned fra himlen og fundet i Jerusalem på St. Simeons alter på Golgata. Men faktisk var det pavens slot i Rom, der var den kilde, det stammede fra. Det pavelige hierarki har til alle tider anset bedrag og forfalskninger for lovlige midler til fremme af kirkens magt og fremgang.

Trods alle anstrengelser for at godtgøre søndagens hellighed, vedgik katolikkerne selv offentligt sabbatens guddommelige autoritet og den institutions menneskelige oprindelse, som trådte i stedet. I det sekstende århundrede hed det ganske klart i en udtalelse fra et paveligt koncil: »Lad alle kristne huske, at den syvende dag blev indviet af Gud og har været godtaget og overholdt, ikke blot af jøder, men af alle andre, der gør krav på at tilbede Gud, skønt vi kristne har ændret deres sabbat til Herrens dag.« -Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day*, pp. 281, 282.

De, der lavede om på Guds lov, var ikke uvidende om, hvad det var, de gjorde. De satte sig med velberåd hu over Gud. Guds ord lærer, at disse forhold skal gentages, når de romerske katolikker og protestanterne forenes for at ophøje søndagen.

SAND TILBEDELSE

Vi skal tilbede Gud, fordi han er Skaberen, og ham skylder alt levende deres liv. Overalt i Bibelen, hvor hans krav om ærbødighed og tilbedelse, fremfor de hedenske guder, omtales, gives der bevis på hans skaberkraft.

»*Thi alle folkeslagenes guder er afguder, Herren er himlens skaber.*« Sl. 96, 5.

»*Hvem vil I ligne mig med som min ligemand? siger den Hellige. Løft eders blik til himlen og se: Hvo skabte disse (stjernerne)?*« Es. 40, 25, 26

»*Thi så siger Herren, himlens skaber, han, som er Gud, som dannede Jorden... Herren er jeg, ellers ingen.*« Es. 45, 18.

»*Kend, at Herren er Gud! Han skabte os, vi er hans.*« Sl. 100, 3

»*Kom, lad os bøje os, kaste os ned, knæle for Herren, vor skaber!*« Sl. 95, 6.

Og de hellige væsener, der tilbeder Gud i Himlen, meddeler grunden til, at de skylder ham hyldest: »Værdig er du, vor Herre og Gud, til at få æren og prisen og magten thi du har skabt alle ting.« Åb. 4, 11.

ET KALD TIL DOM

I Johannes' Åbenbaring, 14. kapitel, opfordres mennesker til at tilbede deres skaber; og profetien viser os en gruppe, der holder Guds bud som følge af det tredobbelte budskab. Dette kapitels budskab indeholder en tredobbelt advarsel, som skal forberede Jordens indbyggere på Herrens genkomst. Budskabet: »Nu er hans doms time kommet,« peger på Kristi sidste tjeneste for menneskets frelse. Det bebuder en sandhed, der skal forkyndes, indtil Frelserens forbøn ophører og han kommer tilbage til Jorden for at hente sit folk til sig.

GUDS LOV

I

Du må ikke have andre guder end mig.

II

Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller noget afbillede af det, som er oppe i himmelen eller nede på jorden eller i vandet under jorden; du må ikke tilbede eller dyrke det, thi jeg Herren din Gud er en nidkær Gud, der indtil tredje og fjerde led straffer fædres brøde på børn af dem, som hader mig, men i tusind led viser miskundhed mod dem, der elsker mig og holder mine bud!

III

Du må ikke misbruge Herren din Guds navn, thi Herren lader ikke den ustraffet, der misbruger hans navn!

IV

Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig! I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter, din træl eller trælkvinde, dit kvæg eller den fremmede inden dine porte. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren vilsignet hviledagen og helliget den.

V

Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!

VI

Du må ikke slå ihjel!

VII

Du må ikke bedrive hor!

VIII

Du må ikke stjæle!

IX

Du må ikke sige falsk vidnesbyrd
imod din næste!

X

Du må ikke begære din næstes hus! Du må ikke begære din næstes hustru, hans træl eller trælkvinde, hans okse eller æsel eller noget, der hører din næste til

GUDS LOV SOM MENNESKER HAR FORANDRET

I

Jeg er Herren din Gud. Du må ikke have andre guder end mig.

(Det andet bud er udeladt)

II (egentlig 3 bud)

Du må ikke misbruge Herren din Guds navn.

III (IV)

Husk sabbatsdagen og hold den hellig.

(Sabbatsbudet er blevet fundamentalt forandret!)

IV (V)

Ær din far og din mor.

V (VI)

Du må ikke begå drab.

VI (VII)

Du må ikke bryde et ægteskab.

VII (VIII)

Du må ikke sjæle.

VIII (IX)

Du må ikke vidne falsk mod din næste.

IX (egentlig X, første del!)

Då må ikke begære den næstes hustru.

X (egentlig X; anden del!)

Du må ikke begære din næstes ejendom.

-Den Almindelige katolske Katekismus.

»Spørgsmål: har du nogen anden måde til at bevise at kirken (den katolske) har myndighed til at indføre forskriftlige festdage?

»Svar: havde den ikke sådan en myndighed... kunne den ikke erstatte helligholdelsen af søndag, den første dag i ugen i stedet for lørdag, den syvende dag, en forandring der ikke findes nogen bibelsk autoritet til.« -*Doctrinal Catechism, side 174 (romersk-katolsk)*.

»Bevis for mig ud fra Bibelen alene, at jeg er begrænset til at holde søndagen hellig. Der eksistere ikke nogen sådan lov i Bibelen. Denne lov hører alene hjemme hos den Katolske Kirke. Bibelen siger ›husk sabbatsdagen og hold den hellig‹ Den Katolske Kirke siger, nej. Jeg afskaffer sabbatsdagen med min guddommelige myndighed og befaler at du skal helligholde den første dag i ugen. Og se! Hele den civiliserede verden knæler ned i ærbødig lydighed mod den Katolske Kirkes befaling.« -*Thomas Enright, CSSR præsident; Redemptorist College (romersk katolsk), Kansas City, Mo. 18 februar 1884.*

For at berede mennesker til at bestå i dommen, befaler budskabet dem at »frygte Gud og give ham ære,« og »tilbede ham, som har skabt himlen og jorden og havet og kildevældene.« Resultatet af at vedkende sig disse bud fremgår af ordene om »de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.« Den lov vil være bedømmelsens standard. Apostlen Paulus siger: »Alle, som synder under loven, skal dømmes ved loven...på den dag, da Gud ved Jesus Kristus...vil dømme det, der skjuler sig i menneskene.« Og han siger, at »lovens gørere skal retfærdiggøres.« Rom. 2, 12–16. Tro er nødvendig for at holde Guds lov, for »uden tro er det umuligt at have hans velbehag.« Og »alt det, som ikke udspringer af tro, er synd.« Hebr. 11, 6; Rom. 14, 23.

Det ene af disse bud peger direkte på Gud som Skaberen. I det fjerde bud hedder det: »Den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud...thi i seks dage gjorde Herren himlen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.« 2 Mos. 20, 10. 11. »Hviledagens betydning som minde om skabelsen er, at den altid holder os den sande grund for øje til, at vi må tilbede Gud«—fordi det er ham, der er Skaberen, og vi er hans skabninger. »I hviledagen finder vi den egentlige grund til tilbedelse af Gud, for den forkynder den store sandhed på mere slående måde end nogem anden foranstaltning. I forskellen mellem Skaberen og hans skabning finder vi den sande grund til dyrkelse af Gud, ikke blot hver syvende dag, men i det hele taget. Denne store kendsgerning kan aldrig forældes og må aldrig glemmes.« -J.N. Andrews, *History of the Sabbath*, Ch. 27. Det var for altid at minde mennesker om denne sandhed, at Gud indstiftede hviledagen i Eden.

Hvis alle mennesker havde helligholdt hviledagen, ville deres tanker og kærlighed rettes mod Skaberen som genstand for ærefrygt og tilbedelse, og der havde aldrig været nogen afgudsdyrker, ateist eller vantro. Helligholdelse af hviledagen er tegn på trofasthed mod den sande Gud, »ham, som har skabt himlen og jorden og havet og kildevældene.« Derfor vil det budskab, der befaler mennesker at tilbede Gud og holde hans bud, især opfordre dem til at holde det fjerde bud.

DYRET, DETS BILLEDE OG MÆRKE

I modsætning til dem, der holder Guds bud og tror på Jesus, peger den tredje engel på en anden gruppe og udtaler en alvorlig og frygtelig advarsel mod deres vildfarelser: »Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal han drikke af Guds harmes vin.« Åb. 14, 9. 10. En rigtig fortolkning af de billeder, der anvendes, er nødvendig for den rette forståelse af dette budskab. Hvad betyder dyret og billedet og mærket?

Den profeti, disse tegn findes i, begynder i Johannes' Åbenbaring, kapitel 12, med dragen, der søgte at udrydde Kristus, da han blev født. Det fremgår, at dragen er Satan. Åb. 12, 9. Det var ham, der fik Herodes til at stræbe Frelseren efter livet. Men Satans vigtigste stedfortræder i krigen mod Kristus og hans folk i kristendommens første århundreder var Romerriget, hvor hedenskab var den gængse religion. Mens dragen således i første række er et billede på Satan, er den også symbol på det hedenske Rom.

I det 13. kapitel (vers 1–10) tales der om et andet dyr, der »lignede en panter,« og dragen gav det »sin kraft og sin trone og stor magt.« Som de fleste protestanter har troet, er dette et billede på pavedømmet, der overtog den styrke, trone og magt, det gamle romerske kejserdømme havde. Om dette panterlignende dyr hedder det: »Der blev givet det mund til at tale store ord og bespottelser...Og det åbnede sin mund til bespottelse mod Gud, til at spotte hans navn og

hans bolig og dem, som bor i Himlen. Og der blev givet det at føre krig mod de hellige og sejre over dem; og der blev givet det magt over alle stammer og folk og tungemål og folkeslag.« Denne profeti, der svarer ganske nøje til beskrivelsen af det lille horn i Daniels Bog, kapitel 7, peger ubestrideligt mod pavedømmet.

Og profeten siger: »Jeg så, at et af dets hoveder var som såret til døden.« Og videre: »Hvis nogen vil bringe andre i fangenskab, han kommer selv i fangenskab; hvis nogen dræber med sværd, han skal selv dræbes med sværd.« I 1798, blev paven taget til fange af den franske hær, pavedømmet blev dødeligt såret, og forudsigelsen gik i opfyldelse: »Den, der bringer andre i fangenskab, kommer selv i fangenskab.«

Ved dette punkt indføres et nyt symbol. Profeten siger: »Og jeg så et andet dyr stige op af jorden, og det havde to horn ligesom et lam.« Åb. 13, 11. Både dette dyrs udseende og den måde, det stiger op på, viser, at det betyder et folk, der er anderledes end dem, de foregående symboler peger på. Daniel så de store riger, der styrede verden, som rovdyr, der steg op af havet, da »himlens fire vinde oprørte det store hav.« Dan. 7, 2. I Johannes' Åbenbaring, kapitel 17, sagde englen, at vandene »er folk og skarer og folkeslag og tungemål.« Åb. 17, 15. Vindene er symbol på strid. Himlens fire vinde, der oprørte det store hav, er de frygtelige erobringstog og revolutioner, der bragte rigerne til magten.

Men dyret med horn ligesom et lam så han »stige op af jorden.« I stedet for at omstyrte andre magter for selv at etablere sig, må det folk, der her er tale om, vokse gradvist og fredeligt på steder, der ikke allerede er besat af andre...Derfor kunne det ikke rejse sig blandt den gamle verdens overfyldte og kæmpende folkeslag—dette oprørte hav af »folk og skarer og folkeslag og tungemål.« Det måtte søges på det vestlige kontinent.

AMERIKA BESKREVET I PROFETIEN

Hvilket folk voksede i styrke i den nye verden i 1798, gav løfte om kraft og storhed og tiltrak sig verdens opmærksomhed? Der kan ikke herske nogen tvivl om, hvem dette symbol peger på. Ét folk, og kun ét, svarer til denne profetis beskrivelse; den peger tydeligvis på Amerikas forenede Stater. Gang på gang har taleren og historikeren ubevidst benyttet den hellige skribents tanker, ja, næsten de samme ord, i omtalen af dette folks udspring og vækst. Dyret sås »stige op af jorden,« og det ord, der her er gengivet ved »stige op,« betyder efter oversætternes udsagn faktisk »at spire eller vokse op som en plante.« Og som vi har set, skulle nationen fremstå i et område, der hidtil ikke har været besat af nogen. En fremtrædende skribent, der beskriver De forenede Staters oprindelse, taler om »deres mystiske fremkomst af intet,« og siger: »Som det tavse sædekorn voksede vi op til en stormagt.« -G.A. Townsend: *The New World Compared with the Old*, p. 462. En europæisk avis talte i 1850 om De forenede Stater som et vidunderligt rige, der »dukkede op« og »i jordens stilhed daglig øgede sin magt og storhed.« -*The Dublin Nation*.

»Og det havde to horn ligesom et lam.« Lammets horn betyder ungdom, uskyld og mildhed—egenskaber, som var karakteristiske for De forenede Stater. Blandt de kristne der først flygtede til Amerika og søgte et fristed for kongernes undertrykkelse og gejstlighedens intolerance, var der mange, der besluttede at oprette et styre på den borgerlige og religiøse friheds grund, i uafhængighedserklæringen, som giver udtryk for den store sandhed at: »alle mennesker er skabt lige,« og at alle har umistelig ret til »liv, frihed og stræben efter lykke.« Og forfatningen garanterer folket ret til selvstyre, hvorunder repræsentanter, der er valgt ved afstemning, skal udstede og administrere lovene. Også religionsfrihed garanterede den, og enhver havde lov til at dyrke Gud i overensstemmelse med sin samvittighed. Protestantisme og republikansk styre blev nationens fundamentale principper. I disse principper ligger hemmeligheden til landets styrke og blomstring. Undertrykte og kuede mennesker fra hele kristenheden har vendt sig til dette land med interesse og håb. Millioner har søgt til dets kyster, og De forenede Stater er vokset op til en plads blandt verdens stærkeste nationer.

EN SLÅENDE MODSIGELSE...

Men dyret med horn ligesom et lam, »talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt for dets øjne og får Jorden og alle dem, der bor på den, til at tilbede det første dyr, hvis dødshug blev lægt...Og det opfordrer dem, der bor på Jorden, til at lave et billede af dyret, der har sværdhugget, men atter kom til live.« Åb. 13, 11–14.

Lammets horn og dragens stemme hentyder til den slående modsætning mellem den symboliserede nations erklæringer og dens virkelige fremgangsmåde. Nationens »tale« er de lovgivende og dømmende myndigheders virksomhed. Denne virksomhed kommer til at gøre de liberale og fredelige principper til skamme, der er fremsat som grundlag for dets politik. Forudsigelsen om, at det vil tale »som en drage« og udøve »det første dyrs hele magt« viser klart, at der vil udvikles en intolerance og forfølgelse svarende til, hvad der kendetegnede de nationer, der repræsenteredes af dragen og det panterlignende dyr. Og erklæringen om, at dyret med de to horn »får Jorden og alle dem, der bor på den, til at tilbede det første dyr,« antyder, at dette folks myndighed skal udøves ved at gennemtvinge en skik, der vil være en hyldest til pavedømmet.

En sådan handling ville være i direkte modstrid med regeringens principper, med ånden i dens frie institutioner, med uafhængighed-serklæringens direkte og højtidelige vedkendelser og med forfatningen. Nationens grundlæggere søgte klogt at værne sig mod kirkens udøvelse af verdslig magt, hvilket uvægerligt ville føre til intolerance og forfølgelse. Forfatningen bestemmer, at »kongressen ikke må vedtage nogen lov om indførelse af religion eller forbud mod fri religionsudøvelse,« og at »der aldrig må forlanges bevis for nogen religion som forudsætning for at opnå et offentligt embede i De forenede Stater.« Hvis de civile myndigheder vil gennemtvinge en hvilken som helst religiøs vedtægt, vil det være i direkte modstrid med disse garantier for nationens frihed. Men manglen på logik ved en sådan handling er ikke større end den, der fremgår af selve symbolet: et dyr med horn som et lam—der fremtræder rent, blidt og harmløst—men som taler som en drage.

»Det opfordrer dem, der bor på Jorden, til at lave et billede af dyret.« Her vises klart en styreform, hvor den lovgivende magt er hos folket; et slående bevis på, at De forenede Stater er det land, profetien handler om.

Men hvad betyder »et billede af dyret«? og hvordan skal det fremstilles? Billedet laves af dyret med to horn og er et billede af det første dyr. Det hedder også »dyrets billede.« For at lære noget om, hvordan det billede er, og hvordan det skal formes, må vi se nærmere på dyrets—pavedømmets—særlige kendetegn.

KIRKE OG STAT FORENET

Da den unge kirke blev demoraliseret ved at afvige fra evangeliets enkelthed og antage hedenske ritualer og skikke, mistede den Guds Ånd og kraft, og den måtte søge den verdslige magts hjælp for at styre folkets samvittighed. Resultatet blev pavedømmet, en kirke, der dirigerede statsmagten og benyttede den til at fremme sine egne formål, især til afstraffelse af »kættere.« For at De forenede Stater kan fremvise et billede af dyret, må den religiøse magt have så megen kontrol med den borgerlige regering, at kirken også kan bruge statens myndighed til at nå sine egne mål.

Når som helst kirken har fået verdslig magt, har den brugt denne magt til at straffe dem, der afveg fra dens læresætninger. De protestantiske kirker, der fulgte i Roms fodspor og optog forbindelse med de verdslige magter, har vist et lignende ønske om at begrænse trosfriheden. Et eksempel på dette finder vi i den engelske statskirkes langvarige forfølgelse af afvigere. I det sekstende og syttende århundrede blev mange tusind frikirkelige præster tvunget til at flygte fra deres kirker, og mange mennesker, både præster og lægfolk, blev idømt bøder, fængsel, tortur og til sidst martyrdøden.

Det var frafald, der fik den unge kirke til at søge hjælp hos den borgerlige regering, og dette beredte vejen for pavedømmets udvikling—for dyret. Paulus sagde: »Først må jo frafaldet komme, og lovløshedens menneske, fortabelsens søn, åbenbares.« 2 Tess. 2, 3. Sådan vil frafald i kirken berede vej for dyrets billede.

Bibelen siger, at der skal komme en tilstand af religiøst frafald på samme måde som i de første århundreder, inden Herrens genkomst.

»Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider. Thi menneskene vil blive egenkærlige, pengekære, pralende, hovmodige, spottelystne, u lydige mod forældre, utaknemmelige, ufromme, ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, rå, fjender af det gode, forrædere, fremfusende, opblæste, lystens venner snarere end Guds venner; de har gudsfrygts skin, men fornægter dens kraft.« 2 Tim. 3, 1–5.

»Men Ånden siger med klare ord, at i de sidste tider skal nogle falde fra troen, idet de lytter til forførende ånder og dæmoners lærdomme.« 1 Tim. 4, 1.

Satan skal virke »med al løgnens magt og tegn og undere og med al uretfærdighedens forførelse.« Og alle de, der »ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst,« bliver overladt til at tage imod den »vildførende magt, så de tror løgnen.« 2 Tess. 2, 9–11. Når denne tilstand af ugudelighed er en kendsgerning, vil følgerne blive de samme som i de første århundreder.

For at De forenede Stater kan fremvise et billede af dyret, må den religiøse magt have så megen kontrol med den borgerlige regering, at kirken også kan bruge statens myndighed til at nå sine egne mål.

»ØKUMENISK« ET TIDENS TEGN

Mange betragter troens mangfoldighed i de protestantiske kirker som afgørende bevis på, at det ikke kan lade sig gøre at nå frem til en tvungen ensartethed. Men i de protestantiske kirker har der i mange år været en stærkt voksende stemning til gunst for en forening, baseret på fælles læresætninger. For at virkelig gøre en sådan sammenslutning vil det være nødvendigt at indstille diskussionerne om sådanne emner, som ikke alle er enige om—uanset hvor betydningsfulde de måtte være fra et bibelsk standpunkt.

Når De forenede Staters førende kirker slutter sig sammen om læresætninger, de er enige om, og påvirker staten til at gennemtvunge deres forordninger og støtte deres institutioner, så har det protestantiske Amerika gjort et billede af det romerske hierarki, og følgen vil uundgåeligt blive, at afvigere idømmes borgerlige straffe.

Dyret med de to horn »får alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at give sig selv et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, for at ingen skal kunne købe og sælge uden den, som har mærket: dyrets navn eller dets navns tal.« Åb. 13, 16. 17. Den tredje engels advarsel lyder: »Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal han drikke af Guds harmes vin.« Det dyr, der omtales i dette budskab, og hvis dyrkelse det to-hornede dyr fremtvinger, er Åbenbaringens første, panterlignende dyr—pavedømmet. »Billedet af dyret« symboliserer den form for frafalden protestantisme, der kommer til udvikling, når de protestantiske kirker må søge hjælp hos de borgerlige myndigheder for at gennemtvunge deres dogmer. »Dyrets mærke« er ikke defineret endnu.

Efter advarslen mod at tilbede dyret og dets billede siger profetien: »Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.« Da de, der holder fast ved Guds bud, således sættes op som modsætning til dem, der tilbeder dyret og dets billede

»Billedet af dyret« symboliserer den form for frafalden protestantisme, der kommer til udvikling, når de protestantiske kirker må søge hjælp hos de borgerlige myndigheder for at gennemtvinge deres dogmer.

og tager dets mærke, vil det sige, at forskellen mellem dem, der tilbeder Gud, og dem, der tilbeder dyret, ligger i overholdelse af Guds bud på den ene side og krænkelse af budene på den anden side.

Dyrets, og dermed dets billedes særlige kendetegn er krænkelsen af Guds bud. Om det lille horn, pavedømmet, siger Daniel: »Han skal sætte sig for at ændre tider og lov.« Dan. 7, 25. Og Paulus betegner denne magt som det »syndens menneske,« der ophøjer sig selv over Gud. Den ene profeti supplerer den anden. Kun ved at ændre Guds lov kunne pavedømmet ophøje sig over Gud; og enhver, der bevidst holder den ændrede lov, ærer den magt der foretog ændringen. En sådan lydighed mod den pavelige lov er det samme som troskab mod paven i stedet for mod Gud.

Hvor de, der tilbeder Gud, særligt kendetegnes ved, at de overholder det fjerde bud—da dette er tegn på hans skabermagt og vidnesbyrd om hans krav på menneskets ærbødighed og hyldest—vil de, der tilbeder dyret, være kendetegnet ved deres anstrengelse for at nedrive Skaberens minde og ophøje det, som romerkirken har indstiftet. Det var i spørgsmålet om søndagen, at pavedømmet først gjorde sine overmodige krav gældende; og det var første gang, det tyede til statsmagten for at gennemtvinge helligholdelsen af søndag som »Herrens dag.« Men Bibelen peger på den syvende dag og ikke den første som Herrens dag. Kristus sagde: »Så er da Menneskesønnen også herre over sabbaten.« Det fjerde bud siger: »Den syvende dag skal være hviledag for Herren.« Og ved profeten Esajas kalder Herren sabbaten »min helligdag.« Mark 2, 28; Es. 58, 13

Protestanter hævder nu, at Kristi opstandelse på en søndag gjorde denne dag til den kristne sabbat. Men skriften indeholder ikke noget herom. Kristus eller hans apostle tildelte ikke dagen en sådan ære. Helligholdelse af søndagen som en kristen institution havde sin oprindelse i den »lovløshedens hemmelighed,« 2 Tess. 2, 7, som allerede havde begyndt sin gerning i Paulus' dage. Hvor og hvornår har Herren adopteret dette pavedømmets barn? Hvilken gyldig grund kan gives for en ændring, som skriften ikke sanktionerer?

Det fremhæves så ofte, at Kristus ændrede hviledagen, men dette modbevises af hans egne ord. I sin bjergprædiken sagde han:

»Tro ikke, at jeg er kommen for at nedbryde loven eller profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme. Thi sandelig siger jeg eder: før Himlen og Jorden forgår, skal end ikke det mindste bogstav eller en tøddel af loven forgå – før det er sket alt sammen. Derfor: den, der bryder et af de mindste blandt disse bud og lærer menneskene således, han skal kaldes den mindste i Himmeriget; men den, der holder dem og lærer andre dem, han skal kaldes stor i Himmeriget.«

Matt. 5, 17–19.

Det er en kendsgerning, som protestanterne i almindelighed indrømmer, at Bibelen ikke giver nogen myndighed til at ændre hviledagen. Det står helt klart i de skrifter, der er udgivet af the American Tract Society og the American Sunday School Union (Det amerikanske traktatselskab og Den amerikanske søndagsskoleforening). Et af disse arbejder anerkender »Det nye Testaments absolutte tavshed angående nogen udtrykkelig befaling for hviledagen (søndag, den første dag i ugen) eller bestemte regler for dens overholdelse.« -George Elliot, *The Abiding Sabbath*, p. 184.

Et andet skrift siger: »Indtil Kristi død har der ikke været foretaget nogen ændring af dagen,« og »efter hvad optegnelserne viser, gav de (apostlene) ikke nogen udtrykkelig befaling, der påbød afskaffelse af syvendeds hviledagen og helligholdelse af den på den første dag i ugen.« -A. E. Waffle, *The Lord's Day*, pp. 186–188.

De romersk-katolske erkender, at deres kirke ændrede Sabbaten, og erklærer, at protestanterne anerkender dens magt ved også at holde søndagen hellig. I »Den kristne religions katolske Katekismus« besvares et spørgsmål om, hvilken dag der skal helligholdes i lydighed mod det fjerde bud. Der siges bl.a. følgende: »Under den gamle lov var lørdag den dag, der var helliget; men kirken har sat søndag i stedet for lørdag ifølge Jesu Kristi vejledning og under Guds Ånds førelse; så nu holder vi den første dag hellig, ikke den syvende dag. Søndag betyder og er nu Herrens dag.«

DYRETS MÆRKE

Som tegn på den katolske kirkes autoritet citerer papistiske skribenter:

»selve den handling at flytte hviledagen til søndag, som protestanter tillader;...fordi de ved at holde søndagen hellig anerkender kirkens magt til at forordne helligdage og til at betegne det som synd at overtræde dem.«
-Henry Tuberville, *An Abridgement of the Christian Doctrine*, p. 58.

Hvad er ændringen af hviledagen andet end tegnet eller mærket på romerkirkens autoritet—»dyrets mærke«?

Den romerske kirke har ikke opgivet sit krav på overhøjhed; og når verden og den protestantiske kirke accepterer en hviledag, romerkirken har indført, og forkaster den bibelske sabbat, anerkender de i realiteten denne fordrings berettigelse. De kan henvise til traditionen og til forfædrenes autoritet som støtte for denne forandring; men når de gør det, ser de bort fra netop det princip, der skiller dem fra Rom—at »Bibelen og Bibelen alene er protestanternes religion.« Papisterne kan se, at de bedrager sig selv, når de villigt lukker deres øjne for sagens kendsgerninger.

Papisterne erklærer, at

»protestanternes helligholdelse af søndagen er en hyldest, de yder den katolske kirkes overhøjhed, mod deres vilje.« -Monsignor Segur, *Plain Talk About the Protestantism of Today*, p. 213.

De protestantiske kirkers forsøg på at gennemtvunge søndagens helligholdelse er et forsøg på at gennemtvunge tilbedelsen af pavedømmet—af dyret. De, der forstår det fjerde buds krav, men alligevel vælger at helligholde den falske helligdag i stedet for den sande sabbat, hylder derved den magt, som alene har ansvaret for indførelsen af den falske sabbat. Men ved at påtvinge en religiøs pligt ved den verdslige magts hjælp er det kirkerne selv, der danner et billede af dyret; derfor vil den tvungne overholdelse af søndag som helligdag i De forenede

Stater være ensbetydende med en tvungen tilbedelse af dyret og dets billede.

Men kristne i foregående generationer holdt søndagen hellig og regnede med, at de derved holdt Bibelens sabbat; og i dag er der sande kristne i alle trossamfund, også inden for den katolske kirke, der ærligt tror, at søndagen er den hviledag, Gud har udpeget. Gud anerkender disse menneskers oprigtige hensigt og deres ærlighed over for ham. Men når søndagens helligholdelse skal gennemtvinges ad lovgivningens vej, og verden får oplysning om pligten til at holde den sande hviledag hellig, vil den, der overtræder Guds bud og adlyder en forskrift, der kun bygger på Roms autoritet, derved ære pavedømmet fremfor Gud. Han hylder Rom og den magt, der gennemtvinger de forordninger, Rom bestemmer. Han tilbeder dyret og dets billede.

Når mennesker afviser det, Gud har betegnet som tegn på sin myndighed, og i stedet ærer det, Rom har valgt som bevis på sin overhøjhed, vedkender de sig tegnet på troskab mod Rom—»dyrets mærke.« Og det er først, når sagen således er forelagt folket og de er blevet stillet over for valget mellem Guds bud og menneskers bud, at de, der fremturer i overtrædelsen, modtager »dyrets mærke.«

EN ALVORLIG ADVARSEL

Den frygteligste trussel, der nogen sinde er rettet mod nogen dødelig, er indeholdt i Den tredje Engels budskab. Det må være en frygtelig synd, der nedkalder Guds vrede uden barmhjertighed. Mennesker skal ikke være uvidende om denne vigtige sag; advarslen om denne synd skal gives verden, før Guds straffedomme falder, så alle kan vide, hvorfor de skal hjemsøges, og at de har mulighed for at undgå det. I profetien hedder det, at den første engel havde et evangelium at forkynde »for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.« Den tredje Engels advarsel, som udgør en del af samme trefoldige budskab, skal forkyndes lige så vidt omkring. I profetien står der, at det blev udråbt med høj røst af en engel, der fløj midt oppe under himlen; og det skal have verdens fulde opmærksomhed.

Hvad er ændringen af hviledagen andet end tegnet eller mærket på romerkirkens autoritet—»dyrets mærke«?

Ved stridens udgang bliver hele kristenheden delt op i to store grupper—de, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus, og de, der tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke. Skønt kirke og stat skal forene deres kræfter for at få »alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle« Åb. 13, 16. til at tage »dyrets mærke« på sig, tager Guds folk det ikke. Profeten fra Patmos ser »dem, som var gået sejrende ud af kampen med dyret og dets billede og dets navns tal, stå ved glarhavet med Guds harper i deres hænder.« Åb. 15, 2. 3.

EN VERDENSORDEN NÆRT FORESTÅENDE!

Profetien i Johannes' Åbenbarings 13. kapitel beretter, at det dyrs magt, der har horn som et lam, skal få »Jorden og alle dem, der bor på den« til at tilbede pavedømmet—symboliseret ved dyret, der »lignede en panter.« Dyret med to horn opfordrer også »dem, der bor på Jorden,

til at lave et billede af dyret;« og desuden skal det få alle »både små og store, rige og fattige, frie og trælle« til at tage dyrets mærke. Åb. 13, 11–16. Det er vist, at De forenede Stater er den magt, der repræsenteres af dyret med horn som et lam, og at profetien går i opfyldelse, når De forenede Stater gennemtvinger overholdelse af søndagen som helligdag, nemlig det Rom kræver som særlig anerkendelse af sin overhøjhed.

Men Amerika vil ikke være alene om at hyldes pavedømmet således. Roms indflydelse i de lande, der engang har anerkendt dens magt, er stadig langt fra at være tilintetgjort. Og profetien forudsiger en genoprettelse af dens magt. »Jeg så, at et af dets hoveder var som såret til døden, men dets dødshug blev lægt. Og hele jorderig fulgte undrende efter dyret.« Åb. 13, 3. Tilføjelsen af dødshugget peger på pavedømmets fald i 1798. Efter dette, siger profeten, »blev dets dødshug lægt, og hele jorderig fulgte undrende efter dyret.« Paulus siger, at »lovløshedens menneske« skal forblive indtil Kristi genkomst. 2 Tess. 2, 3–8. Til verdens ende skal han fortsætte sit bedrageriske virke. Og Åbenbaringen siger med henvisning til pavedømmet: »Og alle, der bor på Jorden, skal tilbede det, alle de, der ikke fra verdens grundlæggelse har deres navn skrevet i livets bog.« Åb. 13, 8. Både i den gamle og den nye verden skal pavedømmet hyldes ved den måde, søndagens helligholdelse, som udelukkende hviler på den romerske kirkes autoritet, holdes i ære.

Siden midten af det nittende århundrede har de, der studerer profetierne i De forenede Stater, vist verden dette vidnesbyrd. I de begivenheder, der nu foregår, ser vi en hurtig fremgang mod denne forudsigelses opfyldelse. Protestantiske lærere kommer med samme krav om guddommelig autoritet for søndagens helligholdelse og med samme mangel på bevis fra skriften, som de pavelige ledere, der opfandt mirakler til at træde i stedet for et bud fra Gud. Påstanden om, at Guds dom hjemsøger mennesker for deres brud på søndags-sabbaten, skal gentages, ja, den er allerede begyndt at vise sig. Og en bevægelse til støtte for helligholdelse af søndagen vinder hurtigt terræn.

Den romerske kirke er fantastisk i sin skarpsindighed og snu. Den kan finde ud af, hvad der skal ske. Den forholder sig afventende, da den ser, at de protestantiske kirker hylder den ved at godkende den urigtige sabbat, og at de er ved at gennemføre den med samme midler, som den selv benyttede i svundne tider. De, der afviser sandhedens lys, søger hjælp hos den selvbestaltede, ufejlbarlige magt til ophøjelse af en institution, der er udgået fra den. Det er ikke vanskeligt at forestille sig, at den glad og gerne kommer protestanterne til hjælp i dette arbejde.

»ROM ÆNDRER SIG ALDRIG«

Glem ikke, at Rom praler af, at den aldrig forandrer sig! Gregor VII's og Innocent III's principper er den romersk-katolske kirkes principper. Og når blot den havde magten, ville den benytte sig af den med samme kraft som i de svundne århundreder. Lad kun det princip vinde fodfæste i De forenede Stater, at kirken kan bruge eller dirigere statsmagten, at religiøse skikke kan påtvinges ved verdslige love: kort sagt, at kirkens og statens magt skal styre samvittigheden, så vil Roms sejr være sikker i dette land.

Guds ord har advaret om den truende fare; lad den være upågtet, og den protestantiske verden vil først blive klar over Roms virkelige hensigter, når det er for sent at slippe ud af snaren. Roms magt vokser støt og roligt. Dens læresætninger udøver deres indflydelse i de lovgivende forsamlinger, i kirkerne, og på menneskehjerner. Den opfører sine imponerende og vældige bygninger, i hvis hemmelige kamre dens tidligere forfølgelser vil blive gentaget. Støt og umærkeligt styrker den sine kræfter for at fremme sine egne formål, når tiden er inde

til, at den kan slå til. Alt, hvad den ønsker, er en gunstig lejlighed, og en sådan er allerede ved at blive givet den. Vi skal snart se og føle, hvad det romerske elements hensigt er. Hvem der end tror og adlyder Guds ord, vil derved udsætte sig for vanære og forfølgelser.

GUDS LOV—STRIDENS HOVEDEMNE

Lige fra begyndelsen af den store strid i Himlen har det været Satans mål at omstyrte Guds lov. Det var til dette formål, han startede sit oprør mod Skaberen, og skønt han blev forvist fra Himlen, har han fortsat sin krig på Jorden. At bedrage mennesker og få dem til at overtræde Guds lov er det mål, han stadig forfølger. Om han opnår det, ved at man ser helt bort fra loven eller blot afviser enkelte forskrifter, vil resultatet i den sidste ende blive det samme. Den, der »på ét punkt snubler,« viser foragt for hele loven; hans indflydelse og eksempel er og bliver overtrædelse; han »er blevet skyldig i alle.« Jak. 2, 10.

I sine forsøg på at vække foragt for de guddommelige bestemmelser har Satan forvansket Bibelens lære, og vildfarelser indgår i tusinders tro, der hævder at tro på skriften. Den sidste store strid mellem sandhed og vildfarelse er kun den endelige kamp i en langvarig strid om Guds lov. Vi er nu ved at indlede denne kamp—en kamp mellem menneskers love og Jehovas bud, mellem Bibelens religion og myters og traditioners religion.

Ved at afvise sandheden afviser mennesker dens ophavsmand. Ved at træde Guds lov under fode fornægter de lovgiverens myndighed. Det er ikke sværere at skabe en afgud af falske iæresætninger og teorier, end at lave en afgud af træ eller sten. Ved at fremstille Guds væsen forkert får Satan mennesker til at se ham i et falsk lys. For mange anbringes en filosofisk afgud på tronen i stedet for Jehova, mens der kun er få, der tilbæder den levende Gud, som han viser sig i sit ord, i Kristus og i skabelsesgerningen. Tusinder gør naturen til Gud, mens de afviser naturens Gud. I den kristne verden i dag eksisterer afgudsdyrkelse i lige så høj grad som på Elias' tid i det gamle Israel, omend i en anden form. Mange kloge mænds gud, filosofers, digteres, politikeres og journalisters gud—de slebne, moderne kredses, mange kollegiers og universiteters, ja, endog teologiske institutioners gud—er ikke meget bedre end Ba'al, fønikerens solgud.

Det ville være mere konsekvent for de forskellige lande at afskaffe deres vedtægter og give folkene lov til at gøre, som de ville, end for universets hersker at annullere sin lov og lade verden være uden grundlag til fordømmelse af de skyldige og retfærdiggørelse af de lydige.

Ingen af de fejltagelser, den kristne verden accepterer, går dristigere mod Himlens autoritet, ingen strider i højere grad mod fornuftens bud, ingen har så skadelige følger, som den moderne lære, der vinder så hurtigt frem, at mennesker ikke længere er bundet af Guds lov. Hvert land har sine love, der må respekteres og overholdes; intet styre kunne eksistere uden; kan man så forestille sig, at himlens og Jordens skaber ikke har nogen lov, der gælder for de skabninger, han har dannet?

»KATOLICISMEN TALER«

»Søndag er en katolske institution, og kravet på helligholdelse kan kun forsvares ud fra Katolske principper....Fra begyndelsen til Bibelens afslutning er der ikke et eneste afsnit som retfærdiggør forandringen af den egentlige offentlige gudstjeneste fra den sidste dag i ugen til den første dag i ugen.«
-*The Catholic Press, Sydney, Australia, August, 1900.*

»Protestanterne har ikke nogen god grund for deres søndags teori, når de forkaster kirken (romersk katolske) autoritet, og protestanterne burde logisk set holde lørdag som sabbat.«
-John Gilmary Shea, *American Catholic Quarterly Review*, Januar, 1883.

»Det er godt at påminde presbyterianerne, baptisterne, metodisterne og alle andre kristne, om at bibelen ikke understøtter dem på nogen måde i deres helligholdelse af søndagen. Søndagen er en romersk katolske institution, og de som helligholder denne dag helligholder den katolske kirkes befalinger.«
-Præst Brady, *i en tale, gengivet i the Elizabeth; N.J. »News«*, 18 marts, 1903.

»Spørgsmål - har du nogen anden måde til at bevise at kirken (den romersk katolske) har myndighed til at fastsætte højtidsdage (at befale hellige dage)?«

»Svar - Havde den ikke denne myndighed, kunne den ikke have gjort det som alle moderne religiøse mennesker tillader; den kunne ikke substituere helligholdelsen af søndagen, den første dag i ugen i stedet for helligholdelsen af lørdag, den syvende dag, en forandring uden grundlag i Bibelens autoritet.«
-Stephan Keenan; *A Doctrinal Catechism*, side 176.

»En god grund og almindelig fornuft kræver en accept af det ene eller det andet af disse alternativer; enten protestantisme og helligholdelse af lørdagen, eller katolicisme og helligholdelse af søndagen. Et kompromis er umulig.«
-*The Catholic Mirror*, 23 december, 1893.

»Gud gav ganske enkelt sin (den romersk-katolske) kirke myndighed til at sætte til side hvilken som helst dag eller dage, som den ville anse som egnede til helligdag. Kirken valgte søndag den første dag i ugen, og har i løbet af årene også tilføjet andre dage som helligdage.«
-Vincent J. Kelly, *Forbidden Sunday and Feast-Day Occupations*, side 2.

»Protestanter...accepterer søndagen i stedet for lørdag som værende dagen for offentlig tilbedelse efter at den katolske kirke indførte ændringen...men den protestantiske tankegang synes ikke at forstå at...ved at helligholde søndagen, accepterer de pavens autoritet.«
-*Our Sunday Visitor*, 5 februar, 1950.

Menneskets pause i dets arbejde hver syvende dag kan ikke tilskrives skaberens ære i første Mosebog 2:1-3, derimod den romersk-katolske kirke.
-S.D Mosna, *Storia della Domenica*, 1969, siderne 366-367.

»KATOLICISMEN TALER«

»Vi holder på denne jord Guds den almægtiges position.«

-Pave Leo XIII, *i et Encyclical brev*, 20 juni 1894.

»Paven er ikke kun Kristi repræsentant, men han er personen Kristus selv, skjult under kødets kappe.«

-*The Catholic National*, juli 1895.

»Hvis protestanter ville følge Bibelen, burde de tilbede Gud på sabbatsdagen Når de tilbeder om søndagen, følger de den Katolske Kirkes lov.«

-Albert Smith, Chancellor for Baltimore Archdiocese, *i et skriftlig svar til kardinalen*, 10 februar, 1920.

»Vi definerer at Vatikanet og den Romerske Pontifex har overlegenheden over hele verden.«

-*The Most Holy Councils*, Vol, 13 col 1167.

»Det var den Katolske kirke, som ved Jesus Kristi autoritet, har overflyttet denne hvile (fra den Bibelske sabbat) til søndagen...Således er protestanternes helligholdelse af søndagen en hyldelse som de betaler, på trods af dem selv, til den Katolske Kirkes autoritet.«

-Monsignor Louis Segur, *Plain talk about the Protestantism of Today*, side 213.

»Vi helligholder søndag i stedet for lørdag, fordi den Katolske Kirke overførte højtideligheden fra lørdag til søndag.«

-Peter Geiermann, CSSR, *A Doctrinal Catechism*, 1957 edition, side 50.

»Dernæst har vi katolikker den nøjagtig samme autoritet for at helligholde søndagen i stedet for lørdagen idet vi har kirkens autoritet bagved vores trosbekendelse...hvorimod, I som er protestanter virkelig ikke har nogen autoritet overhovedet, fordi der ikke er nogen autoritet for det (søndagens hellighed) i Bibelen, du vil ikke tillade at der kan være autoritet for det noget andet sted. Det er en kendsgerning, at i denne sag følger både I og vi traditionen, men vi følger den fordi vi tror det er en del af Guds Ord og fordi kirken (den katolske) er Ordets guddommelige vogter og fortolker. I følger kirken (den katolske kirke) imens I hele tiden kalder den for at være fejlagtig og svigefuld, der ofte gør Guds bud uden virkning og citerer Matthæus 15:6.«

-The Brotherhood of St. Paul, *The Clifton Tracts*, Bind 4, tract 4, side 15.

»I overensstemmelse med kirkens ufejlbarlige autoritet som dens grundlægger Jesus Kristus har givet den, forandrede kirken helligholdelsen af sabbatten til søndag. Protestanterne der gør krav på Bibelen som troens eneste vejleder, har ingen anvisning for at helligholde søndagen. I denne sag er syvende-dags adventister de eneste der er i overensstemmelse med protestantisme.«

-*The Catholic Universe Bulletin*, 14 august, 1942, side 4.

»PROTESTANTISMEN TALER«

Baptisterne: »Der var og er en befaling om at helligholde sabbatsdagen, men denne sabbatsdag er ikke søndag. Det vil dog være let sagt, og med en vis grad af triumf, at sabbatten blev ændret fra den syvende til den første dag i ugen, sammen med dens pligter, privilegier og forordninger. Med et alvorligt ønske om at samle viden om dette emne, hvilket jeg har studeret i mange år, spørger jeg, hvor kan man i historien finde en sådan ændring? Ikke i Det ny Testamente—bestemt ikke. Der er intet bibelsk bevis på ændringen af sabbatsfastsættelsen fra den syvende til den første dag i ugen.«
-Dr. E.T. Hiscox, forfatter til *the Baptist Manual*.

Kongregationalister: »Det er temmelig tydeligt, at uanset hvor strengt eller selvopofrende vi kan tilbringe søndagen, helligholder vi ikke sabbatten...Sabbatten blev grundlagt som et udtrykkeligt, guddommeligt bud. Vi kan ikke henvise til en sådan befaling for at holde søndag...Der er ikke en eneste linie i Det ny Testamente som foreslår, at vi er hjemfalden til straf ved at overtræde den påståede søndags hellighed.«

-Dr. R.W. Dale, *The Ten Commandments*, siderne 106-107.

Den lutherske frie kirke: »Når der ikke kan findes et eneste sted i Bibelen der vidner om at enten Herren eller apostlene havde befalet sådan en overførsel af sabbatten til søndag. Dernæst er det ikke let at besvare spørgsmålet: hvem har overført sabbatten, og hvem har haft retten til at gøre det?«

-George Sverdrup, *A New Day*.

Protestant episkopal: »Dagen er nu forandret fra den syvende til den første dag...men idet vi mødes uden en Bibelsk anvisning for forandringen, kan vi konkludere at kirkens autoritet udførte ændringen.«

-*Explanation of Catechism*.

Baptister: »Ingen steder i Bibelen kaldes den første dag i ugen for sabbat...Der er ingen Bibelsk autoritet for at gøre dette, og selvfølgelig heller ikke nogen Bibelsk forpligtelse.«

-*The Watchman*.

Presbyterianerne: »Der er intet ord, ingen hentydning i Det ny Testamente om at holde sig fra arbejde om søndagen. Helligholdelse af Aske-onsdag, står på samme basis som helligholdelse af søndagen. Ingen guddommelig lov går ind til en søndagshvile.«

-Canon Eyton, i *The Ten Commandments*.

Anglikanere: »Og hvor i Bibelen står der at vi skal helligholde den første dag i ugen? Vi er befalet at helligholde den syvende; men ingen steder er vi befalet at helligholde den første dag.«

-Isaac Williams, *Plain Sermons on the Catechism*, side 334-336.

Kristi disciple: »Der er ingen direkte Bibelsk autoritet for at betegne den første dag ›Herrens dag.‹ «

-Dr D.H. Lucas, *Christian Oracle*, januar, 1890.

»PROTESTANTISMEN TALER«

Metodister: »Det er sandt, at der ikke er noget bestemt bud for barnedåb. Ligeledes er der intet for at helligholde den første dag i ugen. Mange tror at Kristus ændrede sabbatten. Men ud fra hans egne ord ser vi, at han ikke kom med et sådant formål. De, som tror at Kristus ændrede sabbatten baserer det kun på en antagelse.«

—Amos Binney, *Theological Compendium*, side 180-181.

Medlem af episkopal kirken: »Vi har foretaget ændringen fra den syvende dag til den første dag, fra lørdag til søndag ved den hellige katolske-apostolske kristi kirkes autoritet.«

—Bishop Symor, *Why We Keep Sunday*.

Baptisterne: »Den syvende dags hellige navn er Sabbat. Denne kendsgerning er for tydelig til at kræve et argument (2 Mosebog 20, 10 citeret)...Ordets tydelige lære på dette punkt har været indrømmet til alle tider...Ikke én gang brugte disciplene betegnelsen Sabbat om den første dag i ugen—denne tåbelighed blev efterladt til en senere tid. De foregav heller ikke at den første dag fortrængte den syvende.«

—Joseph Judson Taylor, *The Sabbath Question*, side 14-17, 41.

Amerikanske congregationalister: »Den nuværende opfattelse, at Kristus og hans apostle autoritativt erstattede den første dag med den syvende, er absolut uden nogen bibelsk autoritet.«

—Dr. Layman Abbot, fra *The Christian Union*, 26 june, 1890.

Christian church: »I alle himlens orakler er der intet vidnesbyrd om, at sabbatten er ændret, eller at Herrens dag kom i stedet for.«

—Alexander Campbell, fra *The Reporter*, 8 oktober, 1921.

Baptisterne: »For mig synes det uforklarligt at Jesus, igennem tre års diskussion med sine disciple, i hyppig samtale med dem om sabbats-spørgsmålet, i diskussion om sabbattens forskellige aspekter, i befrielse af sabbattens falske (den jødisk traditionelle) glans, aldrig hentyder til nogen forflytning af denne dag. Heller ikke i de 40 dage efter hans opstandelse blev noget sådant tilkendegivet. Så vidt vi ved, beskæftigede heller ikke den Hellige Ånd sig med dette spørgsmål—den ånd som var givet for at hjælpe dem til at huske alt, hvad Han havde sagt til dem. End ikke apostlene diskuterede eller nærmede sig dette emne, når de prædikede evangeliet, grundlagde kirker, gav råd til de nye kirker.«

—Dr. E.T. Hiscox, referat af hans prediken ved baptist predikanternes møde.

New York Examiner, 16 November, 1893.

Søndagshelligholdelse er ikke befalet eller praktiseret i Bibelen

Det ville være mere konsekvent for de forskellige lande at afskaffe deres vedtægter og give folkene lov til at gøre, som de ville, end for universets hersker at annullere sin lov og lade verden være uden grundlag til fordømmelse af de skyldige og retfærdiggørelse af de lydige. Ved vi, hvad der kommer ud af at sætte Guds lov ud af kraft? Overalt hvor Guds forskrifter afvises, forekommer synd ikke mere syndig eller retfærd ønskværdig. De, der nægter at underkaste sig Guds styre, er ganske uegnede til at styre sig selv. Ved deres fordærvelige undervisning indpodes opsætsighed i børnenes og de unges hjerter, som af naturen er irriterede over at blive kommanderet med, og resultatet bliver et retsløst og tøjlesløst samfund. Masserne gør nar af dem, der er godtroende nok til at adlyde Guds bud, og godtager ivrigt Satans blændværk. De giver begæret frie tøjler og hengiver sig til de synder, der har nedkaldt dom over hedningerne.

De, der lærer folk at tage sig Guds bud let, sår ulvdighed for at høste ulydighed. Når de bånd, Guds bud pålægger mennesker, helt tilsidesættes, varer det ikke længe, inden menneskelige love også tilsidesættes. Fordi Gud forbyder uhæderlig vandel, begær, løgn og bedrag, er mennesker rede til at træde hans bud under fode som hindring for deres jordiske fremgang; men følgerne af at afvise disse forskrifter bliver noget anderledes, end de har forestillet sig. Hvis loven ikke var bindende, hvorfor skulle nogen så være bange for at overtræde den? Ejendom ville ikke være sikker mere. Mennesker kunne skaffe sig deres medmenneskers ejendele med vold, og de stærkeste ville blive rigest. Ingen ville respektere selve livet mere. Ægteskabsløftet ville ikke længere være det hellige værn, der beskyttede familien. Den, der var stærk nok til det, kunne tage sin nabos kone med vold, hvis han fik lyst til det. Det femte bud, såvel som det fjerde, ville blive tilsidesat. Børn ville ikke vige tilbage for at tage deres forældres liv, hvis de derved kunne opfylde deres fordærvede hjerters ønsker. Den civiliserede verden ville blive til en flok røvere og mordere; og fred, ro og lykke ville blive forvist fra Jorden.

PORTENE DER HOLDER ONDSKABENS FLOD TILBAGE ER ALLEREDE ÅBNET

Den lære, der går ud på, at mennesker ikke behøver at adlyde Guds bud, har svækket de moralske forpligtelsers styrke og åbnet for syndens sluseporte på Jorden. Ulovlighed, udskjelser og korruption vælder ind over os som en overvældende tidevandsbølge. Satan arbejder i familien. Hans banner vajer selv i såkaldte kristne hjem. Der er misundelse, ond mistanke, hykleri, kølighed, strid, skuffet tillid, begær. Hele det system af religiøse principper og læresætninger, der skulle danne grunden og mønstret for samfundslivet, ligner en svajende masse på vej til ødelæggelsen. De værste forbrydere, der bliver kastet i fængsel for deres forbrydelser, får lov at modtage gaver og opmærksomheder, som om de havde fået en misundelsesværdig udmærkelse. Deres karakter og forbrydelser gøres til genstand for megen offentlig omtale. Aviserne offentliggør oprørende enkeltheder om deres laster og underviser således andre i, hvordan man laver bedragerier, røverier og mord; og Satan fryder sig over den lykke, hans djævelske planer gør. Denne fortællelse i laster, den formålsløse berøvelse af liv, den frygtelige stigning i drikfældighed og lastefuldhed af enhver art og grad burde vække alle dem, som frygter Gud, til at spørge sig, hvad der kan gøres for at standse denne flodbølge af ondskab.

Nu, hvor Satan ikke længere kan holde verden under kontrol ved at holde skriften tilbage fra den, tager han sin tilflugt til andre midler for at nå det samme mål. Det tjener hans formål i samme grad at nedbryde troen på Bibelen, som at ødelægge selve Bibelen. Ved at indføre den tro, at Guds lov ikke er bindende, får han menneskene til at synde lige så meget, som om de slet ikke kendte noget til lovens forskrifter. Ved at klynge sig til pavens vildfarelse om sjælens

udødelighed og menneskets bevidsthed i døden har de forkastet deres eneste forsvar mod spiritismens bedrag. Læren om den evige pine har fået mange til at vægre sig ved at tro på Bibelen. Når så det fjerde buds krav fremføres for folket, viser det sig, at det pålægger dem at overholde sabbaten, den syvende dag, og som den eneste udvej til at blive fri for en pligt, de ikke har lyst til at opfylde, er der mange populære lærere, der hævder, at Guds lov ikke er bindende mere. De forkaster derved både loven og sabbaten. Når sabbatsreformen breder sig, bliver denne forkastelse af Guds lov, for at komme uden om det fjerde buds krav, noget nær verdensomspændende. De religiøse lederes lære har åbnet døren for vantro, for spiritisme og for foragt for Guds hellige lov, og der hviler et frygteligt ansvar på disse ledere for den syndighed, der findes i den kristne verden.

»Den, som ellers overholder hele loven, men fejler blot på et punkt, er blevet skyldig i dem alle.«

—Jakobsbrev 2, 10

Og så er det netop disse folk, der hævder, at den fordærvelse, der breder sig så hurtigt, i høj grad skyldes vanhelligelsen af den såkaldte »kristne sabbat,« og at en tvungen helligholdelse af søndagen ville betyde meget for en forbedring af samfundsmoralen. Det er navnlig i Amerika, dette gøres gældende, da læren om den rette sabbat har været forkyndt i størst udstrækning her. Her forenes afholdsbevægelsen, en af de vigtigste og mest fremtrædende moralske reformer, ofte med søndagsbevægelsen, og dennes fortalere hævder, at de arbejder på at fremme samfundets største interesse. De, der nægter at følge dem, udråbes som fjender af mådehold og reform. Men fordi en bevægelse, der fastslår en fejltagelse, er knyttet til et arbejde, der er godt i sig selv, berettiger det ikke fejlen. Vi kan skjule et giftstof ved at blande det i sund mad, men vi ændrer ikke giften som sådan. Den bliver tværtimod farligere, når der er større chance for, at den tages uforvarende. Det er et af Satans påfund at kombinere falskhed med netop så megen at den ser tilforladelig ud! Søndagsbevægelsens ledere kan gøre sig til talsmænd for reformer, som folket har behov for, principper, som stemmer overens med Bibelen; men da der her er tale om et frav, der er i modstrid med Guds lov, kan hans tjenere ikke gå med til dem. Der er ikke noget, der berettiger dem til at tilsidesætte Guds bud til fordel for menneskers forordninger.

TO STORE VILDFARELSER*

Ved hjælp af de to store vildfarelser—sjælens udødelighed og helligholdelse af søndagen—bedrager Satan menneskene. Den første danner grundlag for spiritismen, mens den anden skaber sympati for Rom. Protestanterne i De forenede Stater vil være de første til at række hånden frem over afgrunden mod spiritismen; de vil række ud over det dybe svælg for at trykke den romerske magt i hånden, og dette land vil følge i Roms fodspor under påvirkning af det tredobbelte forbund og træde samvittighedens rettighed under fode.

Nu er skillelinien mellem de bekendende kristne og de gudløse næppe til at skelne. Kirkens medlemmer elsker det, verden elsker, og er rede til at slutte sig til den, og Satan beslutter at forene dem i én gruppe og styrke sin sag ved at feje dem alle ind i spiritismens rækker. Katolikker, der praler af mirakler som et sikkert tegn på den sande kirke, lader sig villigt narre

* En mere fuldstændig diskussion om »livet efter døden« findes på side 50.

DYRETS MÆRKE

»HANS NAVN«

»Så ingen kan købe eller sælge undtagen den, der bærer dette mærke, dyrets **navn** eller dets **navns tal**.«
 –Åbenbaringen 13, 17.

»**Hans navns** bogstaver tilkendegiver tallet«
 –*20th Century New Testament*.

»Vers 18, 666. **Hans navns** tal-bogstaver skal blive til dette nummer.«
 –The Douay (katolsk) Bibel. *Note til Åbenbaringen 13, 18*.

»Den almindelige måde at læse på er kendt som rabbinernes GHEMATRIA, der giver hvert bogstav i navnet dets almindelige numeriske værdi og giver tallenes samlede antal som værende lig med **navnet**.«
 –Marvin R. Vincent, D.D., *Word Studies in the N.T., Notes om Åbenbaringen 13, 18*.

»Paven har så stor værdighed og er så ophøjet at han ikke kun er menneske men som var han Gud og **GUDS VIKAR**.«

»Paven er af så ophøjet og øverste værdighed at, passende sagt, er han ikke blevet sat i nogen værdigheds-rækkefølge, men er blevet sat på toppen af alle værdigheds-ranglister...«

»Han er ligeledes den guddommelige monark og øverste kejser og kongernes konge.«

»**DERFOR ER PAVEN KRONET MED EN TREDOBBELT KRONE SOM HIMLENS, JORDENS OG DE LAVERE REGIONERS KONGE.**«

–Lucius Ferraris, *Prompta Bibliotheca (katolsk Leksikon)*, Vol. VI side 438, 442.

»HANS UDFORDRING«

»Logik og fornuft kræver en accept af det ene eller andet alternativ: Enten protestantisme og helligholdelse af lørdagen eller katolicisme og helligholdelse af søndag. Et kompromis er umuligt.«

–*The Catholic Mirror*, 23 december, 1893.

»HANS TAL«

»Her kræves der visdom! Den, der har forstand, må udregne på dyrets tal, for det er et menneskes tal og dets tal er 666.«

–Åbenbaringen 13, 18.

“HANS MÆRKE”

»Protestanternes søndagshelligholdelse er en hyldest de betaler til den katolske kirke. Selvom de kan mene noget andet.«

–Monsignor Louis Segur, *Plain talk about the Protestantism of Today*, side 213.

»Spørgsmål: Hvordan beviser du at kirken har myndighed til at befale fester og helligdage?«

»Svar: Ved at forandre sabbat til søndag, som protestanterne tillader, vil de modsige sig selv, ved at helligholde søndagen. Og kirkens andre fester overtræder de.«

»Spørgsmål: hvordan beviser du det?«

»Svar: fordi, når de helligholder søndagen anerkender de kirkens magt til at bestemme fester og at befale dem som værende under synd.«

–*The Douay Catechism*, side 59.

»På grund af sin guddommelige mission, forandrede den katolske kirke dagen fra lørdag til søndag for over 1000 år siden før den første protestant kom.«

–*The Catholic Mirror*, September 1893.

»Selvfølgelig gør den katolske kirke krav på, at forandringen var dens handling og handlingen er kendetegnet på denne kirkes autoritet i religiøse ting.«

–H.F. Thomas, Chancellor of Cardinal Gibbons.

“Ideen er stor; en ny verdensorden, hvor forskellige nationer samles om en fælles sag for at opfylde menneskehedens ønske, fred og sikkerhed, frihed, lov og orden...alene De forenede Stater har både moral og de nødvendige midler til at virkeliggøre det.”

–Præsident George Bush, i sin tale til nationen,
Los Angeles Times, 18 februar, 1991.

af denne undergørende magt; og protestanterne, der har kastet sandhedens skjold bort, lader sig også føre bag lyset. Katolikker, protestanter og ateister vil sammen vedkende sig gudsfrygtens skin uden dens kraft, og de vil i denne sammenslutning se en stor bevægelse til verdens omvendelse og indførelse af det længe ventede tusindårsrige.

HIMLENS VELSIGNALSER ER VED AT BLIVE TRUKKET TILBAGE

Den kristne verden har foragtet Jehovas lov, og Herren gør det, han har sagt, han ville—tage sin velsignelse bort fra Jorden og fjerne sin beskyttende omsorg fra dem, der gør oprør mod hans lov og lærer og tvinger andre til at gøre ligeså. Alle dem, Gud ikke beskytter, er i Satans magt. Han vil begunstige nogle for at fremme sine planer, og han vil ødelægge andre, og få dem til at tro, at det er Gud, der plager dem.

Gennem spiritismen viser Satan sig som menneskehedens velgører; han menneskers sygdomme og hævder at komme med en ny og mere ophøjet, religiøs tro; men samtidig virker han som ødelægger. Hans fristelser fører masserne ud i ødelæggelse. Drikfældighed detroniserer fornuften og følges af sanselige nydelser, strid og blodsudgydelse. Satan fryder sig over krig, for den vækker sjælens værste lidenskaber og jager sine ofre over i evigheden, nedsunkne i laster og blod. Det er hans mål at ophidse nationerne til krig mod hinanden, da han derved kan aflede menneskers sind fra at forberede sig til at bestå på Guds dag.

Da spiritismen i højere grad efterligner dagens såkaldte kristendom, har den større magt til at bedrage og besnære. Satan er selv gået over til den nye orden. Han vil vise sig som en lysets engel. Gennem spiritismen udføres mirakler, syge helbredes, og der sker mange uimodsigelige undere. Da ånderne hævder at tro på Bibelen og respektere kirkens skikke, accepteres deres gerninger som udtryk for guddommelig magt.

(Johannes Paul II) **»påstår at mennesker ikke har noget håb om at kunne skabe et levende geopolitisk system medmindre det sker på den romersk-katolske kirkes grundlag.«** —Malachi Martin, *The Keys Of This Blood*, side 492, 1990. [Eftertryk Fremhævet].

»Villig eller ej, parat eller ej, er vi alle involveret...Konkurrencen drejer sig om hvem der vil etablere det første universelle etparti system i verden. Det drejer sig om hvem der vil opretholde den dobbeltsidede kraft bestående af autoritet og kontrol over hver enkelt og som individer og over alle som et samlet samfund....

»Vores livsstil som enkeltindivider er som verdensborgere; vore familier og vore jobs, vore handel og forretninger, penge; vort uddannelsessystem, vore religioner, vore kultur; selv vore nationale identitets kendetegn, som de fleste af os altid har taget for givet—det hele vil for altid blive mægtigt og radikalt forandret. Ingen vil blive undtaget for dets effekter, sam vil nå alle. Intet vil blive uberørt.« —Malachi Martin, *The Keys Of This Blood*. Side 15, 1990. [Eftertryk Fremhævet].

Særlig bemærkning: Forfatteren Malachi Martin er ekspert angående den katolske kirke. Han er tidligere Jesuit og professor ved The Vatican's Pontifical Biblical Institute.

DEN KATOLSKE HOLDNING

»Hvis derfor *den katolske kirke også gør krav på rettighed til dogmatisk intolerance med hensyn til sin lære, er det uretfærdigt at fordømme den for at udøve denne ret...*

»*Den betragter ikke alene en dogmatisk intolerance som sin ubestridelige ret, men også som en hellig pligt...Ligesom den sande Gud ikke tolerere fremmede guder, kan Kristi sande kirke heller ikke tolerere fremmede kirker...og det er lige netop i denne eksklusivitet at dens enestående styrke findes, dens propaganda-styrke og dens stadige fremskridt.* Denne ubestridelige fundamentale ide har den konsekvens at der ikke er nogen frelse uden for kirken...

»Uanset hvor frastødende den grusomme vold i middelalderen kan være når det bedømmes ud fra den moderne civilisations forfinede standpunkt, kan vi ikke af denne grund fordømme denne tidsalders straffesystem som værende juridisk mord, fordi de lovlige straffe ikke var uretfærdige, selvom de i sandhed var umenneskelige...

»I overensstemmelse med Romerbrevet 13,11 har de verdslige myndigheder ret til at straffe, i særlig grad grove forbrydelser, med død. *Derfor kan kættere ikke kun blive udelukket af kirken, men også med rette dødsdømt.*«

–*The Catholic Encyclopedia*, 1911 udgave. Bind 14, side 766,768. (Eftertryk fremhævet).

DET PROTESTANTISKE SVAR

»Der er meget godt at sige om den nuværende pave i Rom. Han siger sande og nødvendige ting til de totalitære regimer...Alligevel er alt dette ligegyldigt i forbindelse med hans besøg i Danmark til næste år. *Som pave ankommer han nemlig i et bestemt ærinde.* Det er ikke den helstøbte personlighed eller modige forkynder, der stiger ud af maskinen i Kastrup lufthavn. *Det er et menneske som gør krav på at være Guds stedfortræder og kirkens grundvold her på jorden. Men vi, der er lutheranere tror ikke på, at noget menneske er stedfortræder for Gud, og vi kender ikke anden grundvold for den kristne kirke end Kristus.* Derfor siger vi 'nej' til pavens budskab. Og derfor skal den danske folkekirke ikke deltage i nogen form for hyldest, endsige tilbudelse af den romerske pave...

»*Var Reformationen da en misforståelse? Skal vi til at sige 'nej' til Martin Luther og 'ja' til Paven? Skal vi begynde at tro på Rom og ikke på Gud?*

»*Nej! Paven er en falsk repræsentant og den romersk-katolske kirke er en falsk kirke, og selvfølgelig skal vi i den danske folkekirke sige dette højt og tydeligt. Det er folkekirkens pligt. Det er også biskoppernes pligt...lad hverken dem eller nogen anden forfalske kristendommen for at takkes Rom.*«

–Dansk sognepræst, Søren Krarup, *B.T.*, 28 juni, 1988.

SYGDOMME OG ULYKKER VIL ØGES

Mens Satan træder frem for menneskens børn som den store læge, der kan helbrede alle deres sygdomme, bringer han sygdom og ulykke, indtil tæt befolkede byer lægges i ruiner. Selv nu arbejder han. I ulykker og katastrofer til lands og til vands, i store ildebrande, i voldsomme tornadoer og frygtelige haglbyger, i storme, oversvømmelser, cykloner, tidevandsbølger og jordskælv, alle vegne og under tusind forskellige former udøver Satan sin magt. Han bortriver den modnende høst med hungersnød og ulykker til følge. Han spreder dødbringende pest i luften, og tusinder omkommer. Disse hjemløshed skal blive hyppigere og farligere. Ødelæggelser kommer over både mennesker og dyr. »Jorden blegner og segner,« »Jordens højder sygner hen. Vanhellig blev jorden under dem, som bor der, thi lovene krænked de, overtrådte budet, brød den evige pagt.« Es. 24, 4. 5.

Og så vil den store bedrager overbevise mennesker om, at det er dem, der tjener Gud, der er årsag til disse plager. De, der har nedkaldt Himlens vrede, vil beskyldte dem, hvis lydighed mod Guds bud er en stadig bebrejdelse mod overtræderne, for at være skyld i alle deres vanskeligheder. Det skal hedde sig, at mennesker krænker Gud ved ikke at helligholde søndagen, at det er denne synd, der har medført ulykker, som ikke holder op, før helligholdelsen af søndagen bliver tvungen; og at de, der kommer med det fjerde buds krav og ødelægger ærbødigheden for søndagen, er folkets plageånder, der hindrer det i at blive genindsat i Herrens gunst og timelig fremgang.

»Da Akab fik øje på Elias, sagde han til ham: »Er det dig, du, som bringer ulykke over Israel?« Men han svarede: »Det er ikke mig, der har bragt ulykke over Israel, men dig og din fars hus, fordi I har forladt Herren og holder eder til Ba'alerne!« 1 Kong, 18, 17. 18. Når folkets vrede bliver vækket af falske beskyldninger, vil de holde en kurs mod Guds udsendinge, der svarer til den, det frafaldne Israel holdt mod Elias.

Satans politik i denne sidste strid med Guds folk svarer til den, han brugte ved begyndelsen af den store strid i Himlen. Han hævdede, at han søgte at fremme det guddommelige styres sikkerhed, mens han hemmeligt satte alle anstrengelser ind på at omstyrte det. Og han beskyldte de trofaste engle for det, han søgte at gennemføre. Den samme vildledende politik har markeret den romerske kirkes historie. Den foregav at stå som Himlens statholder, mens den søgte at sætte sig over Gud og lave om på hans lov. Under Roms styre blev de, der led døden for deres trofasthed mod evangeliet, beskyldt for at være misdædere. Man hævdede, at de stod i forbund med Satan, og anvendte alle mulige midler til at overdænge dem med forsmædelser og få dem til at se ud som de værste forbrydere i folkets øjne, ja, selv i deres egne øjne. Sådan vil det også blive nu. Satan søger at ødelægge dem, der holder Guds lov i ære, og får dem beskyldt for at bryde loven, for at vanære Gud og bringe dom over verden.

SATANISKE MIRAKLER

Den kraft, der udfører mirakler, og som kommer til udtryk gennem spiritismen, vil øve sin indflydelse på alle dem, der vælger at adlyde Gud mere end mennesker. Meddelelser fra ånderne vil hævde, at Gud har sendt dem for at overbevise dem, der forkaster søndagen, om deres fejltagelse, og indskærpe, at landets love skal adlydes som Guds lov. De vil beklage al den ondskab, der findes i verden, og støtte de religiøse læreres vidnesbyrd om, at de dårlige, moralske tilstande skyldes søndagens vanhelligelse. Stor harme skal rettes mod alle, der afviser at tro på deres vidnesbyrd.

»Jeg er vejen og sandheden og livet: ingen kommer til Faderen uden ved mig. ...Hvad I end beder om i mit navn, det vil jeg gøre.«

–Jesus Kristus, Johannes evangeliet 14, 6. 13.

»For der er en Gud og en formidler mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus.«

–Apostlen Paulus, Første Timotheusbrev 2, 5.

I torsdags bad Pave Johannes Paul II de romerske katolikker om at *søge tilgivelse hos kirken og ikke direkte hos Gud.*

I et betydningsfuld dokument der handler om behovet for syndsbeholdelse, fremlagde Paven nogle retningslinier for verdens næsten 800 millioner romerske katolikker, om at gøre syndsbeholdelse til præsterne...

Et af de fundamentale romerske-katolske principper er kravet om at bekende synd igennem præsten.

–The Associated Press, 11 december, 1987 (eftertryk fremhævet).

Pave Johannes Paul II beslutning om at sætte *et specielt år helliget til Maria* tilside genspejler hans ønske om at genindføre sådanne traditionelle sædvaner som pilgrimsrejser til helligdomme og religiøse processioner, siger Vatikanets embedsmænd...

Vatikanet sagde at katolikker kunne få aflagd eller tilgivelse for verdslige forbrydelser når de tog del i nogle af Mariaårets aktiviteter...

Fra sit embeds pontifikats begyndelse for mere end 8 år siden har Johannes Paul II udvist en speciel hengivenhed for Maria. *Han kalder hende »for kirkens himmelske moder« og ofte i offentlige bønner påkalder man hendes forbøn.*

–The Associated Press, 17 februar, 1987 (eftertryk fremhævet).

»CITATER« FRA FORTIDEN

»Når den romerske Pontifex taler ex cathedra-dvs, når han i udøvelsen af sit arbejde som præst eller som lærer for alle kristne, definerer han at han er i besiddelse af den ufejlbarlighed pga, sin allerøverste apostolske autoritet, en tro eller et doktrin, der skal følges af hele kirken—som den guddommelige frelser ønsker at kirken skal have...og sådanne definitioner fra den romerske kejser kan derfor ikke ændres.«

–*The Catholic Encyclopedia*, 1910, Bind 7, side 796.

»Alle Pavens doktriner, der er fremlagt enten med eller uden tilslutning fra det almindelige råd er ufejlbarlige. Når de engang er sagt kan hverken pave eller råd ændre dem. Dette er et katolsk princip, at kirken ikke kan begå en trosfejl.«

–*The Catholic World*, juni 1871, siderne 422, 423.

»Vi har ingen ret til at spørge efter kirkens argumenter, lige så lidt som fra Gud selv, som et krav før vi vil overgive os. Vi skal modtage med en ikke spørgende lærevillighed, hvad som helst kirken vil belære os.«

–*The Catholic World*, august 1871, side 589.

»Hvis en mand nægter at høre på kirken (den romerske-katolske) lad ham være som—således har Herren befalet—en hedning og en tolder.«

–Pave Pius XII, i sit encyclical brev, *The Mystical Body of Christ*, 29 juni, 1943.

»De (protestanterne) glemmer med bekvemmelighed at de skilte sig ud fra os, ikke os fra dem; og at de skal på basis af katolske krav vende tilbage til enhed, vi skal ikke søge enhed med dem eller acceptere det, på deres betingelser...Protestantisme er oprør imod kirkens autoritet, som er givet af Kristus. Protestantisme er hverken i besiddelse af autoritet eller har noget ønske om at bøje sig for den! Protestantisme har virkelig bevist at være i ledtog med hedninger...Alle former for protestantisme er uretfærdigt. De burde ikke eksistere.«

–*America (katolsk tidsskrift)*, 4 januar, 1941, Bind 64, side 343.

»Vi tror på den katolske kirkes sejr over ugudelighed, kætteri, splittelser, revolutioner og despoti; over judaisme, muhamedanisme og hedninger. Før denne sejr kan ske er Pavens verdslige tilbagevenden nødvendig, og derfor tror vi på at den vil blive genoprettet.«

–*The Catholic World*, august 1877, Bind XXV, side 620.

»På intet andet område er dogmatisk intolerance så nødvendig en livsregel som indenfor religiøs tro, fordi den enkeltes frelse er sat i fokus. Ligesom der i matematik kun findes et rigtigt svar, således kan der kun være én sand religion, der udfra kendsgerninger om dens eksistens, protesterer mod alle andre religioner og erklærer dem falske.«

–*The Catholic Encyclopedia*, 1911 udgaven, Bind 14, side 765.

NUTIDIGE »CITATER«

»Under Pave Johannes Paul II's modige lederskab har Vatikanet genfundet sin retmæssige plads som en international stemme. Det er kun ret at dette land viser dets respekt for Vatikanet ved på diplomatisk plan at anerkende den som en verdensstat.«
 –Dan Quayle, *Appeal to the U.S. Senate*, 22 september, 1983.

Senator Richard Lugar, (R-Indiana) har kaldt Vatikanet »et følsomt diplomatisk forum« og »en betydningsfuld politisk magt til fremskyndelse af retfærdighed i verden.« Han sagde at det var en »pinlig handling« for vores regering kun at sende én personlig udsending til Paven. –*Tale holdt til senatet i U.S.A.*, 22 september, 1983.

Paven Som Den Øverste Ærkebiskop?

En højtstående kommission der repræsenterer begge kirker rapporterede idag fra London. Efter en adskillelse på mere end 400 år vil Paven blive »en universal ærkebiskop« når de anglikanske og romerske-katolske kirker genforenes.
 –*The Herald*, Sydney, Australien, 30 marts, 1982.

Ved begyndelsen af sin tale til EU parlamentet blev Pave Johannes Paul II afbrudt af Ian Paisley, der er en Nordirisk protestantisk politiker...Kort tid efter at Paven begyndte at tale begyndte Mr Paisley at råbe »Jeg kalder dig antikrist!«
 –*The New York Times International*, 12 oktober, 1988.

Efter en invitation (Pave Johannes Paul II) samledes ledere fra verdensreligionerne...i den stille middelalderlige by Assisi...Forsamlingen indbefattede troende fra trossamfund der engang blev kaldt »hedninger« af en kirke der i årtier havde prædikeret ivrigt og entydigt at der ikke var nogen frelse udenfor dens egne mure. Den overraskende forskel, der var at finde blandt de inviterede gav også anledning til mistænksomhed blandt nogle kristne: nemlig at Assisi repræsenterede et kættersk skridt mod synkretisme, en sammenslutning af forskellige indbyrdes uenige religioner.

–*Time*, 10 november, 1986.

Baptister Og Katolske Teologer Finder Et Fælles Standpunkt

Nationens to største kirker: sydstaternes baptister og romerske-katolikker er i almindelighed blevet set på som værende langt fra hinanden i dogmatik, men deres teologer finder at de er grundlæggende enige...

Den 163 sideres rapport ses som den mest udførlige fælles eksamination angående de to traditioners standpunkter. Anstrengelserne med at nå dette var en uprøvet erfaring for baptisterne, der i almindelighed er imod økumeniske handlinger...

Den katolske biskops komite for økumenisk og mellemkirkeligt virke og baptisternes afdeling for mellemkirkelig forkyndelse sponsorede talerne, der involverede 18 møder mellem 1978 og 1988.

–*The Bakersfield Californian*, 27 august, 1989.

Gud tvinger aldrig menneskers vilje eller samvittighed; men Satan tager hele tiden tilflugt til tvang ved grusomhed for at bemægtige sig dem, han ikke kan forføre på anden måde. Han søger at få magt over samvittigheden gennem frygt eller tvang og for at sikre, at han selv bliver hyldet. Han virker gennem både religiøse og verdslige myndigheder for at opnå dette og får dem til at gennemføre menneskelige love i strid med Guds lov.

DEN SNART-KOMMENDE KONFLIKT

De, der overholder Bibelens sabbat, beskyldes for at være fjender af lov og orden, for at nedbryde samfundets moralske grænser og være årsag til anarki og korruption, og derved nedkalde Guds dom over Jorden. Deres samvittighedsskrupler bliver udråbt som genstridighed, stædighed og foragt for retten. De bliver anklaget for at være fjendtligt stemt mod regeringen. Præster, der afviser forpligtelse mod Guds lov, taler fra prædikestolen om pligt til at adlyde de borgerlige myndigheder som befalet af Gud. I lovgivende forsamlinger og i retssale vil de, der overholder budene, blive fremstillet i et falsk lys og dømt. Deres ord gives en falsk farve, deres motiver udlægges i værste mening.

Da de protestantiske kirker afviser skriftens klare begrundelser til forsvar for Guds lov, længes de efter at bringe dem til tavshed, hvis tro de ikke kan vælte efter Bibelen. Skønt de lukker øjnene for kendsgerningen, slår de nu ind på en kurs, der vil føre til forfølgelse af dem, der samvittighedsfuldt afviser at gøre som den øvrige kristne verden og anerkende kravet om den pavelige hviledag.

Kirkens og statens standspersoner forenes om at bestikke, overtale eller tvinge alle klasser til at holde søndagen hellig. I mangel af guddommelig myndighed fremsætter de tvingende lovbestemmelser. Politisk korruption ødelægger kærlighed til retfærdighed og hensyn til sandheden; og selv i det frie Amerika vil herskere og lovgivere give efter for et folkeligt krav om en lov, der gør søndag til helligdag, blot for at sikre sig offentlighedens gunst. Trosfriheden, som har kostet så store ofre, respekteres ikke længere. I den strid, der nærmer sig, skal vi se profetens ord virkeliggjort: »Og dragen vrededes på kvinden og gik bort for at føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd.« Åb. 12, 17.

EN UHYRLIG OPDIGTET HISTORIE*

Teorien om sjælens udødelighed var en af de falske læresætninger, som romerkirken lånte fra hedenskabet og indførte i den kristne religion. Martin Luther regnede den sammen med de »uhyrlige løgnehistorier, som udgjorde en del af de romerske pavebrevs mødding.« -E. Petavel, *The Problem of Immortality*, p. 255.

Reformatoren siger i sine kommentarer til Salomons ord i Prædikerens Bog, om at de døde ikke ved noget:

»Endnu et sted, der beviser, at de døde ikke har nogen... følelse. Der er, siger han, hverken virke eller tanke eller kundskab eller visdom i Dødsriget. Salomon skønnede, at de døde sover og slet ikke føler noget som helst. For de døde ligger der, uden at tælle hverken dage eller år, men når de bliver vækket, synes det dem, at de kun har sovet et minut.« -Martin Luther, Exposition of Solomon's Booke Called Ecclesiastes, p. 152.

* Se side 41 »To Store Vildfarelser.«

De prøver på at kontakte de døde

De prøver på at kontakte de døde.
»Ånderne er her. Jeg ser dem,« siger Ruth Berger, en selvlært »intuitiv rådgiver.«
Psykolog, om du vil. Channelor, hvis du ønsker at kende det nutidige ord på engelsk.
»De har nogle vidunderlige budskaber til os. De ønsker at tale til os ligesom vi ønsker at tale til dem.«

På denne skarpe, klare efterårsnat i St. Peters katolske skoles bibliotek i Skokie, ILL., er Berger i gang med at lede 35 medlemmer fra Noth Shore Nain lokalafdeling, en ikke-kirkelig støttegruppe for kristne enker, igennem noget der ligner en klasse i grundlæggende åndspåkaldelse....

Således foregår det i 1990erne: En smilende og yderst normalt udseende kvinde ankommer til kirken, mødelokalet, private hjem eller lejlighed og, som var det den rene kendsgerning, kalder hun, -hvad hun beskriver som Ånder fra døde mennesker, -ind i rummet.
-*The Morning News Tribune*, 14 november, 1990.

På den fundamentale fejltagelse om naturlig udødelighed hviler læren om bevidstheden i døden—en lære, der ligesom den evige pinsel er i modstrid med Bibelens lære, med fornøftens bud og med vore menneskekærlige følelser. Efter den almindelige mening er de frelste i Himlen kendt med alt det, der sker på Jorden, og især med deres venner, som de har efterladt. Men hvordan kunne det være en kilde til lyksalighed for de døde at kende til de levendes vanskeligheder, at være vidne til de synder, deres egne elskede begår, og at se dem udholde alle livets sorger, skuffelser og kvaler? Hvor meget af Himlens lyksalighed kunne de nyde, der våger over deres venner på Jorden? Og hvor oprørende er ikke den tro, at sjælen, så snart det sidste åndedrag har forladt den ubodfærdige synders legeme, overgives til helvedes flammer! Hvor dybe kvaler må de ikke lide, som ser deres venner gå uforberedt i graven for at gå ind til en evighed af smerte og synd! Mange er drevet til vanvid af denne sindsoprivende tanke.

Hvad siger Bibelen om disse ting? David siger, at mennesket er uden bevidsthed i døden. »Hans ånd går bort, han bliver til jord igen, hans råd er bristet samme dag.« Sl. 146, 4. Salomon afgiver samme vidnesbyrd:

»Thi de levende ved dog, at de skal dø, men de døde ved ingenting.... Både deres kærlighed og deres had og deres misundelse er forlængst borte, og de får ingen sinde mere lod og del i noget af det, som sker under Solen.... Der er hverken virke eller tanke eller kundskab eller visdom i Dødsriget, hvor du stævner hen.« Præd. 9, 5. 6. 10.

Da Ezekias' liv blev forlænget med 15 år som svar på hans bøn, priste den taknemmelige konge Gud for hans store barmhjertighed. I denne sang beretter han om grunden til, at han glæder sig sådan: »Thi Dødsriget takker dig ikke, dig lover ej døden, på din miskundhed håber ej de, der synker i graven. Men den levende, den levende takker dig, som jeg i dag.« Es. 38, 18.19. Den populære teologi viser de retfærdige døde som værende i Himlen, indgået til lyksaligheden og lovende Gud med en udødelig tunge; men Ezekias kunne ikke se nogen herlighed i døden. Med sine ord anerkender han salmistens vidnesbyrd: »Thi i døden kommes du ikke i hu, i Dødsriget hvo vil takke dig der?... De døde priser ej Herren, ingen af dem, der steg ned i det tavse.« Sl. 6, 6; 115, 17.

»Thi de levende ved dog, at de skal dø, men de døde ved ingenting.... Både deres kærlighed og deres had og deres misundelse er forlængst borte, og de får ingen sinde mere lod og del i noget af det, som sker under Solen.... Der er hverken virke eller tanke eller kundskab eller visdom i Dødsriget, hvor du stævner hen.«

-Praed. 9, 5. 10.

På pinsedagen erklærede Peter, at patriarken David »både er død og begravet, og hans grav findes hos os den dag i dag.... Thi David er ikke faret op til Himlene.« Ap. G. 2, 29. 34. Den kendsgerning, at David bliver i sin grav indtil opstandelsen, beviser, at de retfærdige ikke kommer op i Himlen, når de dør. Det er kun ved opstandelsen og som følge af, at Kristus opstod fra de døde, at David til sidst kan sidde ved Guds højre hånd.

VIGTIG BIBELSK LÆRDOM BLIVER FORSØMT

Og Paulus sagde: »Thi hvis døde ikke opstår, så er Kristus heller ikke opstået. Og hvis Kristus ikke er opstået, så er jeres tro forgæves; så er I endnu stadig i jeres synder, så er altså også de, der er hensovet i Kristus, gået fortabt.« 1 Kor. 15, 16–18. Hvis de retfærdige gennem fire tusinde år var steget direkte op til Himlen, så snart de døde, hvordan kunne Paulus så sige, at hvis der ikke er nogen opstandelse, »så er altså også de, der er hensovet i Kristus, gået fortabt?« Der ville ikke være brug for nogen opstandelse.

Martyren Tyndale sagde med henvisning til de dødes tilstand:

»Jeg tilstår åbent og ærligt, at jeg ikke er overbevist om, at de allerede er i den fulde herlighed, som Kristus er i, eller som Guds udvalgte engle er i. Det er heller ikke nogen trosartikel for mig; for hvis det var tilfældet, må forkyndelsen af kødets opstandelse være frugtesløs.« -William Tyndale: *Preface to New Testament* (ed. 1534). Reprinted in *British Reformers -Tindal, Frith, Barnes*, p. 349.

Det er en ubestridelig kendsgerning, at håbet om evig salighed ved døden har ført til en udbredt forsømmelse af Bibelens lære om opstandelsen. Dr. Adam Clarke bemærker denne tendens og siger:

»Det ser ud til, at de første kristne har anset opstandelselæren for at have langt større betydning, end man gør nu! Hvordan kan det være? Apostlene talte hele tiden om den og opildnede derved Guds disciple til flid, lydighed og frejdighed. Og deres efterfølgere i vore dage siger næsten aldrig noget om den! Apostlene prædikede derom, og de første kristne troede på den; og som vi prædiker, tror vore tilhørere. I hele evangeliet er der ingen læresætning, der lægges mere vægt på; og i den nutidige forkyndelse er der ingen læresætning, der behandles med større forsømmelse!« - *Commentary on the New Testament, Vol. 11, general comments on 1 Corinthians 15*, par. 3.

Sådan er det blevet ved, indtil den kristne verden næsten har tabt den strålende sandhed om opstandelsen helt af syne. En førende religiøs forfatter kommenterer Paulus' ord i 1 Tess. 4, 13–18 således: »Vi må trøste os med, at læren om de retfærdiges salige udødelighed træder i stedet for den tvivlsomme lære om Herrens genkomst. Herren kommer til os ved vor død. Det er, hvad vi har at vente på og se frem til. De døde er allerede gået over til herligheden. De venter ikke på basunen for at blive dømt og saliggjort.«

Men da Jesus forlod sine disciple, sagde han ikke noget til dem om, at de snart skulle komme til ham. »Jeg går bort for at gøre en plads rede for jer,« sagde han, »og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig.« Joh. 14, 2. 3. Og Paulus fortæller os, at: »Herren selv skal stige ned fra Himlen, og der skal lyde en befaling, en overengels røst og Guds basun. Og først skal de døde i Kristus opstå; derefter skal vi, som lever og bliver tilbage, bortrykkes tillige med dem i skyerne for at møde Herren i luften; og så skal vi altid være sammen med Herren.« Og han følger til: »Så trøst hverandre med disse ord!« 1 Tess. 4, 16–18.

LØGNENS FAR

»Syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.« Rom. 6, 23. Den død, der hentydes til, er ikke den, der blev udtalt over Adam, thi hele menneskeheden lider straffen for hans overtrædelse. Det er »den anden død,« der stilles i modsætning til det evige liv. Den eneste, der lovede Adam et liv i ulydighed, var den store bedrager. Og slangens udtalelse til Eva i Edens have—»I skal ingenlunde dø«—var den første prædiken, der nogen sinde er holdt om sjælens udødelighed. Men denne erklæring, der udelukkende hviler på slangens autoritet, gentages fra kristenhedens prædikestole og modtages af så godt som alle mennesker med samme beredvillighed som af vore første forældre. Guds dom: »Den sjæl, der synder, skal dø,« Ez. 18, 20, bliver lavet om til: Den sjæl, der synder, skal ikke dø, men leve evigt. Vi kan kun undre os over den mærkelige forblindelse, der gør mennesker så godtroende, når det gælder Satans ord, og så skeptiske over for Guds ord.

Som følge af Adams synd må hele menneskeheden lide døden. Alle uden undtagelse lægges i graven. Og efter frelsesplanen skal alle tages op af deres grav. »Der... skal ske en opstandelse både af retfærdige og uretfærdige.« Ap.G. 24, 15. »Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus.« 1 Kor. 15, 22. Men der gøres forskel på de to hold, der skal gå frem. »Alle de, som er i gravene, skal høre hans røst, og de skal gå frem: de, som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom.« Joh. 5, 28, 29. De, der er »fundet værdige« til at opstå til liv, er »salige og hellige.... Dem har den anden død ingen magt over.« Åb. 20, 6. Men de, der ikke gennem anger og tro har opnået tilgivelse, må lide straffen for overtrædelse—»syndens løn.« De skal lide straf af forskellig varighed og strengthed, »hver efter sine gerninger,« men dens endelige udfald er den anden død. Da Gud ikke i overensstemmelse med sin retfærdighed og nåde kan frelse synderen i hans synder, berøver han ham den tilværelse, hans overtrædelser har fornægtet ham retten til, og som han ikke har vist sig værdig til. En inspireret skribent siger: »En liden stund, og den gudløse er ikke mere; ser du hen til hans sted, så er han der ikke.« Og en anden siger, de skal »blive, som om de aldrig havde været til.« Sl. 37, 10; Obad. 16. Dækket af skændsel synker de ned i håbløs, evig glemsel.

Slangens udtalelse til Eva i Edens have—»I skal ingenlunde dø«—var den første prædiken, der nogen sinde er holdt om sjælens udødelighed. Men denne erklæring, der udelukkende hviler på slangens autoritet, gentages fra kristenhedens prædikestole og modtages af så godt som alle mennesker med samme beredvillighed som af vore første forældre.

Sådan bliver der gjort en ende på synd med al den smerte og ødelæggelse, der blev en følge af den. Salmisten siger: »Du trued ad folkene, ryddede de gudløse ud, deres navn har du slettet for evigt. Fjenden er borte, lagt øde for stedse.« Sl. 9, 6, 7. I Åbenbaringens bog ser Johannes frem til evigheden og hører en verdensomspændende lovsang uden en eneste falsk tone. Alle

skabninger i Himlen og på Jorden hørte han tilskrive Gud æren. Åb. 5, 13. Der vil ikke mere være nogen fortabte sjæle, der kan bespotte Gud, når de vrider sig i evigt varende pinsel; ingen onde skabninger i helvede vil blande deres skrig med de frelstes sange.

BELØNNING FØR DOM?

Før nogen kan træde ind i de saliges boliger, må deres sag undersøges og deres karakter og gerninger prøves af Gud. Alle skal dømmes efter det, der er skrevet i bøgerne, og belønnes efter deres gerninger. Denne dom finder ikke sted ved døden. Læg mærke til Paulus' ord: »Thi han har fastsat en dag, da han vil dømme jorderig med retfærdighed ved en mand, som han har bestemt dertil, og det har han gjort troværdigt for alle ved at lade ham opstå fra de døde.« Ap. G. 17, 31. Her sagde apostlen rent ud, at der var fastsat en dag, ud i fremtiden, da verden skal dømmes.

Judas henviser til samme tid: »De engle, der ikke varetog deres høje hverv, men forlod deres bolig, har han holdt forvaret med evige lænker i mørket indtil dommen på den store dag.« Og længere henne citerer han Enoks ord: »Se, Herren kommer med sine hellige titusinder for at holde dom over alle.« Judas 6, 14. 15. Johannes beretter, at han »så de døde, store og små, stå foran tronen, og bøgerne blev åbnet...og de døde blev dømt ud fra det, der stod skrevet i bøgerne.« Åb. 20, 12.

Men hvis de døde allerede nyder godt af Himlens salighed eller vrider sig i helvedes flammer, hvad skal de så med en fremtidig dom? Guds ord om disse betydningsfulde spørgsmål er hverken uklare eller indbyrdes modstridende; de er sådan, at almindelige mennesker kan forstå dem. Men hvilket oprigtigt menneske kan se nogen visdom eller retfærdighed i dagens teori? Vil de retfærdige modtage rosen efter undersøgelsen af deres sag i dommen: »Vel, du gode og tro tjener...gå ind til din Herres glæde,« når de har opholdt sig hos ham måske i mange år? Bliver de onde kaldt op fra pinestedet for at blive dømt af hele Jordens dommer: »Gå bort fra mig, I forbandede! til den evige ild!«? Matt. 25, 21. 41. Åh, hvilken hån! En skammelig anklage mod Guds visdom og retfærdighed! I den hellige skrift findes der ikke nogen beretning om, at de

“De protestantiske reformatorer forkastede ideen om en helveds forgård og skærsilden—selvom de forbliver del af den katolske teologi. Både Martin Luther og John Calvin så på helvedes straffe som evige, men figurative, den største tænkelige lidelse er adskillelse fra Gud.”

*—U.S. News & World Report,
25 marts, 1991, side 59.*

retfærdige, når de dør, får deres belønning eller de onde deres straf. Patriarkerne og profeterne har ikke efterladt nogen forsikring herom. Kristus og hans apostle har ikke antydnet noget sådant. Bibelen lærer klart, at de døde ikke straks kommer op i Himlen. De fremstilles som sovende indtil opstandelsen. 1 Tess. 4, 14; Job 14, 10–12. På den dag, hvor »sølvsnoren brister, og guldskaalen brydes itu,« Præd. 12, 6. forgår menneskets tanker. De, der stiger ned i graven, er i tavshed. De ved ikke noget om, hvad der sker under Solen. Job 14, 21. Salig hvile for de trætte retfærdige! For dem er tiden kun et øjeblik, er den end lang eller kort. De sover; de vækkes af Guds basun til en strålende udødelighed. »Thi basunen skal lyde, og de døde skal opstå uforkrænkelige... Men når dette forkrænkelige har iført sig uforkrænkelighed, og dette dødelige har iført sig udødelighed, da skal det ord opfyldes, som står skrevet: »Døden er opslugt og sejren vundet.« 1 Kor. 15, 52–54. Når de kaldes frem fra deres dybe søvn, begynder deres

tanke dér, hvor den standsede. Den sidste følelse var dødssmerten; den sidste tanke, at de underkastedes gravens magt. Når de står op af graven, vil deres første, glade tanke få udtryk i sejrsråbet: »Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?« 1 Kor. 15, 55.

Bibelen lærer klart, at de døde ikke straks kommer op i Himlen. De fremstilles som sovende indtil opstandelsen.

FORFALSKET BIBELSK LÆRDOM

De hellige engles hjælp og tjeneste, som den fremgår af skriften, er en sandhed, der er trøsterig og værdifuld for alle Kristi disciple. Men den populære teologi har tilsløret og fordrejet Bibelens lære på dette punkt. Læren om naturlig udødelighed er oprindelig lånt fra den hedenske filosofi og indført i den kristne tro under det store frafalds mørke, hvor den har fortrængt den sandhed, der tydeligt fremgår af skriften, at »de døde ved ingenting.« Mange har fået den opfattelse, at det er de dødes ånder, der er de »ånder i Guds tjeneste, som sendes ud til hjælp for deres skyld, der skal arve frelse.« Og dette til trods for skriftens vidnesbyrd om, at der fandtes engle i Himlen, og at de havde forbindelse med mennesker, før noget menneske var afgået ved døden.

BAGGRUNDEN FOR SPIRITISMEN

Læren om menneskets bevidsthed i døden og især troen på, at de dødes ånder vender tilbage for at tjene de levende, har beredt vejen for den moderne spiritisme. Hvis de døde får lov at komme op til Gud og de hellige engle og bliver forlenet med kundskaber, der går langt ud over, hvad de tidligere havde, hvorfor skulle de så ikke komme tilbage til Jorden for at oplyse og undervise de levende? Hvis de dødes ånder, sådan som populære teologer lærer, våger over deres venner på Jorden, hvorfor skulle de så ikke have lov til at sætte sig i forbindelse med dem, advare dem mod det onde, eller trøste dem i deres sorg? Hvordan kan de, der tror på menneskets bevidsthed i døden, afvise det, der kommer til dem som guddommeligt lys, meddelt af herliggjorte ånder? Her er en vej, der anses for hellig, ad hvilken Satan virker for at få gennemført sine hensigter. De faldne engle, der udfører hans befalinger, optræder som budbringere fra åndeverdenen. Mørkets fyrste foregiver at sætte de levende i forbindelse med de døde og udøver derved sin trolddomsagtige påvirkning af deres sind.

»FORFØRENDE ÅNDER«

Han har magt til at vise mennesker deres afdøde venners udseende. Efterligningen er fuldkommen; det kendte udseende, ordene, stemmen, fremstilles med utrolig nøjagtighed. Mange finder trøst i forsikringen om, at deres kære er salige i Himlen, og uden at ane nogen fare låner de øre til »forførende ånder og dæmoners lærdomme.«

Når de er kommet til tro på, at de døde virkelig kommer tilbage for at tale til dem, får Satan dem, som gik uforberedte i graven, til at vise sig. De hævder, at de er lykkelige i Himlen, ja, endog at de indtager høje stillinger dér, og derved udbredes den misforståelse, at der ikke gøres

forskel på retfærdige og onde. Somme tider udtaler de foregivne gæster fra ånde verdenen advarsler og meddelelser, der viser sig at være rigtige. Når de således har vundet de pågældendes tillid, kommer de med deres læresætninger, der direkte undergraver troen på Bibelen. Med en tilsyneladende dyb interesse for deres venners velfærd og trivsel på Jorden lister de de farligste vildfarelser ind i deres sind. Det forhold, at de kommer med sandheder på nogle punkter og til tider kan forudsige fremtidige hændelser, får deres meddelelser til at se troværdige ud; og mange godtager deres falske lærdomme og tror lige så fast på dem, som havde de været Bibelens helligste sandheder. Guds lov ser man bort fra, nådens Ånd foragtes, og pagtens blod regnes for noget vanhelligt. Ånderne benægter Kristi guddommelighed og anbringer endog Skaberen på højde med dem. Således fortsætter den store oprører sin krig mod Gud under en ny forklædning—den krig, der begyndte i Himlen, og som er fortsat på Jorden i næsten seks tusinde år.

ONDE ÅNDER ER VIRKELIGE!

Mange søger at forklare spiritistiske tilkendegivelser ved at tilskrive dem svindel og taskenspillerkunster fra mediets side. Men selv om det er sandt, at svindelnumre tit er udgivet for ægte tilkendegivelser, har der også været tydelige tilfælde af overnaturlig kraft. Den mystiske banken, som den moderne spiritisme begyndte med, skyldtes ikke menneskelige svindelnumre eller snuhed, men fremkaldtes direkte af onde engle, som her indførte et af de sjælsødelæggende bedrag, de havde størst held med. Mange fanges ved troen på, at spiritisme udelukkende er bedragerisk menneskeværk; når de bliver stillet ansigt til ansigt med tilkendegivelser, de kun kan anse for at være overnaturlige, bliver de narret og lokket til at betragte dem som Guds almagt.

Disse mennesker overser skriftens vidnesbyrd om de undere, Satan og hans hjælpere udfører. Det var med Satans hjælp, Faraos troldmænd kunne forfalske Guds værk. Paulus siger, at der vil komme lignende tilkendegivelser af Satans magt før Kristi genkomst. »Satans kraft med al løgnens magt og tegn og undere og med al uretfærdighedens forførelse« 2 Tess. 2, 9. 10, skal vise sig før Herrens komme. Og apostlen Johannes beretter om den mirakuløse kraft, der vil vise sig i de sidste dage: »Det (dyret) gør store tegn, så det endog får ild til at falde fra himlen ned på jorden for menneskenes øjne. Og det forfører dem, der bor på Jorden, ved de tegn, som det fik magt til at gøre.« Åb. 13, 13. 14. Det er ikke svindelnumre, der forudsiges her. Mennesker forføres af de mirakler, Satans hjælpere har magt til at udføre, ikke dem, de foregiver at gøre.

Mørkets fyrste, der så længe har brugt sin overlegne intelligens og kraft til at vildlede mennesker, tilpasser snedigt sine fristelser til alle klasser og forhold. Når det drejer sig om højt kultiverede og forfinede personer, viser han spiritismen fra dens mere raffinerede og intellektuelle side, og det lykkes ham derved at fange mange i sin snare. Apostlen Jakob skriver om den visdom, spiritismen bibringer, at den »kommer ikke ovenfra, men er jordisk, sjælelig, og stammer fra de onde ånder.« Jak. 3, 15. Dette skjuler den store bedrager dog, når det passer bedst til hans formål. Han, som kunne møde Kristus i ørkenen for at friste ham, klædt så

Mennesker forføres af de mirakler, Satans hjælpere har magt til at udføre, ikke dem, de foregiver at gøre.

strålende som de himmelske serafer, kommer til mennesker på den mest tillokkende måde, som en lysets engel. Han appellerer til fornuften ved at komme med ophøjede emner; han glæder fantasien med henrivende optrin; og han hverver hengivenhed ved sine veltalende skildringer af kærlighed og barmhjertighed. Han ophidser indbildningskraften til højeste flugt og får mennesker til at blive så stolte af deres egen visdom, at de i deres hjerter ser ned på den Evige. Denne mægtige skabning, der kunne føre verdens frelser op på et umådelig højt bjerg og vise ham alle Jordens riger og deres pragt og herlighed, kommer til mennesker med sine fristelser på en måde, der fordrejer tankerne hos den, der ikke skærmes af guddommelig magt.

PAS PÅ SNAREN

Men ingen behøver at lade sig bedrage af spiritismens løgnagtige påstande. Gud har givet verden lys nok til, at den kan se snaren. Som allerede påpeget er den teori, der danner spiritismens grundlag, i modstrid med skriftens tydeligste beretninger. Bibelen erklærer, at de døde ikke ved noget, at deres tanker er gået til grunde; de har ingen del i noget af det, der foregår under Solen; de kender ikke noget til de glæder og sorger, som de, der var deres kæreste på Jorden, bliver udsat for.

Desuden har Gud udtrykkelig forbudt al foregiven forbindelse med afdøde ånder. I hebræernes dage var der mennesker, der, ligesom spiritisterne i dag, hævdede, at de stod i forbindelse med de døde. Men Bibelen siger, at de »genfærd,« som disse gæster fra en anden verden kaldtes, er »dæmoners ånder.« Sammenlign 4 Mos. 25, 1–3; Sl. 106, 28; 1 Kor. 10, 20; Åb. 16, 14. Omgang med genfærd kaldtes en vederstyggelighed for Herren og blev forbudt under dødsstraf. 3 Mos. 19, 31; 20, 27. Nu foragtes selve ordet trolddom. Påstanden om, at mennesker kan omgås onde ånder, betragtes som en myte fra den mørke middelalder. Men spiritismen, som tæller sine tilhængere i hundredtusinder, ja i millioner, og som har fået indpas i videnskabelige kredse, ja, endog er trængt ind i kirkerne og har vundet indpas i lovgivende forsamlinger, selv ved kongernes hoffer—dette kæmpebedrag er kun en genoplivelse i ny forklædning af de gamle dages fordømte og forbudte trolddomskunster.

Hvis der ikke var andet bevis på spiritismens sande væsen, burde det være nok for den kristne, at ånderne ikke gør forskel på retfærdighed og synd, på Kristi ædleste og rene apostle og Satans mest fordærvede tjenere. De apostle, disse løgnagtige ånder giver sig ud for at være, får de til at modsige det, de skrev efter Helligåndens diktat, da de var på Jorden. De benægter Bibelens guddommelige oprindelse og river derved grunden for det kristne håb bort og slukker det lys, der viser vej til Himlen. Satan får verden til at tro, at Bibelen er rent opspind, eller i det mindste kun en bog, der var egnet for menneskeslægten i begyndelsen, men ikke skal tages alvorlig nu, og blot kan kastes bort som forældet. Og han fremhæver spiritistiske tilkendegivelser, der skal sættes i stedet for Guds ord. Her er en vej, der er helt

*I torsdags sagde astrologen Joan Quigley at det råd, hentet fra stjerneobservation, som hun gav til Nancy Reagan, imens Ronald Reagan var præsident, havde indflydelse på historiens gang i både stort og småt...hun forudsagde præcist de tidspunkter, hvor nogle begivenheder ville ske i præsidentens arbejde.
—The Morning News Tribune, fredag, 16 marts, 1990.*

*“Jeg tænder et hvidt lys for renhed og velsignelse. Jeg læser min Bibel og jeg taler direkte til væsenet. Jeg fortæller den at de er fanget og at jeg er kommet for at føre dem derhen hvor de hører hjemme.”
—Medium Teresa Carol, The News Tribune, Tacoma, Washington, 30 oktober, 1988.*

under hans kontrol; på den måde kan han få verden til at tro, hvad han vil. Den bog, der skal dømme ham og hans tilhængere, sætter han i mørke, lige hvor han vil have den; verdens frelser gør han til et ganske almindeligt menneske. Og ligesom den romerske vagtpost, der holdt vagt ved Jesu grav, aflagde en løgnagtig rapport, som præsterne og de ældste lagde i deres mund for at modbevise hans opstandelse, prøver de, der tror på de spiritistiske manifestationer, at få det til at se ud, som om der ikke er noget mirakuløst ved vor frelsers liv og gerning. Når de således har søgt at skubbe Jesus i baggrunden, henleder de opmærksomheden på deres egne mirakler og hævder, at disse langt overstiger det, Kristus gjorde.

SPIRITISME INVADERER KRISTENDOM

Det er sandt, at spiritismen nu er ved at ændre sin form og tilsløre nogle af sine mere anstødelige træk, at den antager en kristen form. Men dens ytringer fra talerstolen og i pressen har været offentlige i mange år, og her afsløres dens sande væsen. Disse læresætninger kan ikke benægtes eller skjules.

Den nuværende form er langt fra mere tålelig end før, men tværtimod et farligere bedrag, fordi den er mere underfundig. Hvor den tidligere afviste Kristus og Bibelen, hævder den nu at vedkende sig begge dele. Men Bibelen fortolkes på en måde, der passer for det hjerte, der ikke har omvendt sig, mens dens store og vitale sandheder reduceres til ubetydeligheder. Kærlighed nævnes som Guds vigtigste egenskab; men den reduceres til lidt sentimental følelse, der ikke gør nogen større forskel på godt og ondt. Guds retfærdighed, hans fordømmelse af synd, hans hellige lovs krav holdes alt sammen ude af syne. Folk lærer at anse de ti bud for døde bogstaver. Indtagende, fortryllende eventyr fanger opmærksomheden og får mennesker til at afvise Bibelen som grundlag for deres tro. Kristus benægtes lige så meget som før; men Satan har blændet folks øjne så meget, at bedraget ikke opdages.

Der er kun få, der virkelig er klar over spiritismens bedrageriske styrke og faren ved at komme under dens påvirkning. Mange fusker med den blot for at tilfredsstille deres nysgerrighed. De tror ikke virkeligt på den og ville blive rædselsslagne ved tanken om at overgive sig til åndernes herredømme. Men de vover sig ind på forbudt område, og den store ødelægger udøver sin magt over dem mod deres vilje. Lader de sig blot én gang lokke til at rette deres opmærksomhed mod ham, holder han dem fangne. Det er ikke muligt for dem ved egen kraft at komme bort fra den fortryllende, dragende trolddom. Kun Guds magt, som svar på inderlig bøn i tro, kan befri disse fangne sjæle.

Profeten Esajas siger: »Og siger de til eder: »Søg genfærdene og ånderne, som hvisker og mumler!«—skal et folk ikke søge sin Gud, skal man søge de døde for de levende? Nej! Til læren og vidnesbyrdet! Således skal visselig de komme til at tale, som nu er uden morgenrøde.« Es. 8, 19. 20. Hvis mennesker havde været villige til at tage imod den sandhed, der fremgår så tydeligt af skriften, om menneskets natur og de dødes tilstand, ville de i spiritismens påstande

Der er kun få, der virkelig er klar over spiritismens bedrageriske styrke og faren ved at komme under dens påvirkning. Mange fusker med den blot for at tilfredsstille deres nysgerrighed.

og manifestationer se Satans værk med magt og tegn og underlige gerninger. Men der er mange mennesker, der lukker deres øjne for lyset, hellere end at afgive den frihed, der er det kødelige hjerte så velbehagelig, eller at give afkald på de synder, de holder af, og som blot vandrer fremad uden at tage hensyn til advarsler, mens Satan spinder sit net om dem, og de bliver hans bytte. »Fordi de ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst. Derfor sender Gud over dem en vildførende magt, så de tror løgnen.« 2 Tess. 2, 10. 11.

De, der sætter sig op imod spiritismens lære, angriber ikke blot mennesker, men også Satan og hans engle. De er gået ind i en kamp mod magterne, imod myndighederne, imod verdensherkerne i dette mørke, imod ondskabens åndemagter i det himmelske. Satan viger ikke en fodsbred, medmindre han bliver drevet tilbage af himmelske budbringeres styrke. Guds folk skulle kunne møde ham, som vor frelser gjorde, med ordene: »Der står skrevet.« Satan kan citere skriften nu, ligesom han gjorde på Kristi tid, og han vil forvanske dens lære for at få den til at støtte sit blændværk. De, der vil holde stand i denne farens stund, må selv være klar over skriftens vidnesbyrd.

DJÆVLE VIL FOREGIVE AT VÆRE AFDØDE SLÆGTNINGE

Mange vil blive stillet over for djævelske ånder, der giver sig ud for elskede slægtninge eller venner og fremsætter de farligste kætterier. Disse besøgende vil appellere til vore ømmeste følelser og udføre mirakler til støtte for deres påstand. Vi må være beredt på at modstå dem med Bibelens sandhed om, at de døde ikke ved noget, og at de, der viser sig på den måde, er onde ånder.

Lige foran os har vi »den prøvelsens stund, som skal komme over hele jorderige for at prøve dem, der bor på Jorden.« Åb. 3, 10. Alle, der ikke tror helt på Guds ord, bliver bedraget og besejret. Satan »virker med al uretfærdighedens forførelse« på at få magt over menneskens børn, og hans bedrag vil vokse med tiden. Men han kan kun nå sit mål, når mennesker frivilligt giver efter for hans fristelser. De, der alvorligt søger at lære sandheden at kende, og som stræber efter at rense deres sjæl i lydighed og således gør, hvad de kan, for at berede sig til kampen, vil finde et sikkert forsvar i sandhedens Gud. »Fordi du har holdt fast ved mit bud om udholdenhed, vil jeg også holde dig fast.« Åb. 3, 10. Han vil hellere sende alle sine engle ud fra Himlen for at beskytte sit folk, end lade Satan besejre en eneste sjæl, der sætter sin lid til Gud.

Profeten Esajas viser os, hvordan de onde skal vildledes, så de tror sig i sikkerhed for Guds dom: »Vi sluttede en pagt med døden, Dødsriget gjorde vi aftale med; når den susende svøbe går frem, da når den ej os, thi løgn har vi gjort til vort ly, vi har gemt os i svig.« Es. 28, 15. Blandt dem, der omtales her, har vi også dem, der i deres stædige forstokkethed trøster sig med deres overbevisning om, at synderne ikke bliver straffet; at hele menneskeheden, uanset hvor fordærvet den måtte være, kommer i Himlen for at blive som Guds engle. Men endnu mere iøjnefaldende er de, der slutter pagt med døden og aftale med Dødsriget, og som afviser den sandhed, Himlen udpeger som forsvar for de retfærdige i prøvelsens stund, og tager imod den løgnens tilflugt, Satan tilbyder i stedet—spiritismens vrangforestillinger.

CHANNELING

Sidste århundredskiftets spiritisme har fået et comeback, idet Metro yuppies betaler store beløb til 'New Age Channelers' i deres søgen efter at komme i kontakt med andre verdener og andre tidsperioder. –The Toronto Star, lørdag, 12 marts, 1988.

EN UTROLIG BLINDHED

Over al beskrivelse er denne generations blindhed. Tusinder afviser Guds ord som værdiløst og tager med stor tillid imod Satans bedrag. Skeptikere og spottere fordømmer dem, der kæmper for profeternes og apostlenes tro, og de morer sig med at latterliggøre skriftens højtidelige omtale af Kristus og frelsesplanen og den straf, der skal overgå dem, der afviser sandheden. De giver udtryk for stor medlidenhed med dem, der er så snæversynede, svage og overtroiske, at de anerkender Guds krav og adlyder forskrifterne i hans lov. De udviser så stor sikkerhed, som om de faktisk havde sluttet pagt med døden og aftale med Dødsriget—som om de havde oprejst en uoverstigelig og uigennemtrængelig skranke mellem sig selv og Guds hævn. Intet kan vække deres angst. Så helt og fuldt har de givet efter for fristeren, så tæt knyttet er de til ham og så gennemtrængt af hans ånd, at de hverken har styrke eller lyst til at bryde ud af hans snare.

*»Og jeg så...tre urene
ånder, som lignede frøer.
De er...dæmoners ånder,
som gør tegn; og de går ud
til kongerne på hele
jorderige for at samle dem
til krigen på Guds, den
Almægtiges, store dag.«*

Åb. 16, 13. 14.

Spiritisme i Fortiden

astrologer • fortæller om fremtiden ved hjælp af stjerner

augury • fortæller om fremtiden ved hjælp af varsler

charmer • person der kan fortrylle

konsulter • person der rådgiver/et medium

divaners • en der forudsiger ved hjælp af intuition

enchanter • en person der kan fortrylle

dødermanere • onde engle der foregiver at være afdøde slægtninge

magician • en der giver falske forestillinger

necromancer • en person der forudsiger fremtiden

tager varsler • en astrolog

mørkets fyrste • Satan

seer • gør krav på at forudsige fremtiden

soothsayer • en person der bekender sig til at forudsige fremtiden

dæmon ånder • har det ondes karakteristisk

hekse (witch) • en person med overnaturlige kræfter

heksekraft • hekses kraft og geminger

heksemester • en tryllekunstner

apparior • en spøgelseslignende skikkelse

astral projection • at eksistere udover den normale menneskelige perception.

“Hos dig må der ikke findes nogen...der driver spådomskunst eller trolddom, ingen der tager varsler, ingen, der bruger magi, ingen, der udtaler besværgelser, spørger dødemanere eller sandsigere til råds eller søger orakel hos de døde. Herren afskyr enhver, som gør den slags.”

5 Mosebog 18, 11-12

Den Nye Spiritisme

astrologi/horoskop • at studere stjerner/forudsigelser

sort magi • ond magi

channelling • en proces hvor en person bliver et mellemled for en afdød person

“**kristen**” **spiritisme** • en kombination af spiritisme og kristendom

clairvoyance • en perception for det usynlige

conjurer • en person som indkalder ånder

krystal kraft • en overnaturlig kraft opnået ved at holde, gnide eller eje krystaller

ESP • ekstraordinær-sanselig-perception

spøgelse • antagelige ånder uden krop

akupunktur • en praksis hvor man anbefaler en terapi der består i at man stikker nåle i kroppen

incantation/mantra • bønner eller ord der synges til påkaldte ånder

Martial arts • judo / karate / kung fu

orientale selvforsvars systemer hvor man udviser overnormal energi

meditation • mystisk betragtelse

medium • en mellemmand for folk der ønsker at tale med de døde

new-age bevægelse • en moderne, der er karakteriseret ved en interesse for en åndelig oplysning

okkult • en forbudt overnaturlighed

ouija board • et bræt der har symboler, som bliver brugt til at sende budskaber

ud-af-kroppens-oplevelser • begivenheder der synes at ske uden for kroppen

kiromanti • en person der gør krav på at kunne forudsige fremtiden ved at se på håndens linier og mærker

pyramidekraft • en overnaturlig kraft opnået fra en pyramide-figur

reinkarnation • en sjæl der er blevet genfødt i en anden krop

tarot kort • 22 kort der har billeder af personer med en symbolsk mening

telepati • en overnaturlig tankeoverførsel

transcendental meditation • dybe tanker, der er baseret på en sanselig oplevelse, ikke på kundskab

UFO/fremmede væsener • uidentificerede flyvende objekter/fremmede væsener fra det ydre rum

visualization • at forme et billede af ting som ikke er tilstede

witchcraft • hekses kraft og praksis

yoga • en mystisk Hindudisciplin, der opøver intens koncentration

Den Halvmørke Zone I Washington

Det viser sig at Nancy Reagan sidder i et godt selskab...der er en udvidet interesse i psykologiske (synske) fænomener (kaldt psi) i Washington. "På et hvilket som helst tidspunkt er omkring en fjerdedel ud af kongressens medlemmer aktivt interesseret i psi, det være sig helbredelse, profeti, fjerne syn eller psykologiske kræfters fysiske åbenbaringer så som at bøje skeer, eller rense PC bånd," ifølge repræsentant Charlie Rose...der grundlagde The Congressional Clearinghouse on the Future, et forum der har givet nogle synske mennesker en platform i hovedstaden...kilder siger at hovedstadens mange psi tilhængere tilfredsstillere deres nysgerrighed om den Eerie Zone igennem private konsultationer hos seere og diskuterer emnet med ligesindede kollegaer.

—*US. News & World Report*, 5 december, 1988.

I bogen *Mysteries of the Unknown*, vil du udforske spændende nye rapporter og forsknings resultater angående ud-af-kroppen-oplevelser, nær døden oplevelser og reinkarnation. I bogen *Psychic Voyages* vil du opdage hvorfor og hvordan Ånden sommetider kan forlade kroppen—beskrevet i forbløffende ens rapporter fra hele verden. —*Annonce for Time Life Books, Time Magazine*, 20 marts, 1989.

Folk Flytter Til Northwest I En Mærkelig Udvandring

Udvandrerne siger at de er motiveret af apokalyptiske langtidssdødes ånder og reinkarnerede ånders undervisning. Disse ånder taler igennem mennesker som de troende kalder »Channels« og som anbefaler dem at The Pacific Northwest ville være det sikreste sted i en fremtid fyldt med jordskælv, oversvømmelser, luftforurening og forurenede jord og vand.—*The Denver Post*, 16 november, 1986.

Troen På Reinkarnation Er Blevet Mere Populær Blandt New Age Tilhængere

»Andre grundpiller i New Age-plattformen inkludere channeling, i hvilket Ånder eller »entiteter« bruger et menneske til at overbringe budskaber, ud-af-kroppen-oplevelser, dvs. ens sjæl tager på en rejse og efterlader kroppen bag sig; og en oversanselig perception, der gør én i stand til at demonstrere psykologiske bedrifter.«

—*The News Tribune*, Tacoma, Washington, mandag, 13 juli, 1987.

Samtale Med De Døde

Det amerikanske militær og CIA har lejlighedsvis brugt synske mennesker med det formål at udspionere sovjetiske våben og general Manuel Noriega...Udover at søge hjælp i denne verden har nogle lovgivere, kongresrådgivere og regerings-embedsmænd søgt åndelig assistance. Senator Claiborn Pell, formand for Senate Foreign Relations Committee,... bemærker at han har...søgt at kommunikere med afdøde slægtninge.

—*U.S. News & World Report*, 5 december, 1988.

Hollywood Flytter Til Himlen

Filmproducenter er uforglemmelige teatre med en lang række film, der omhandler livet efter døden. Er det en søgning efter Den Almægtige eller pengebegær?

...Fagord...Producenter sidder pludselig optaget i møder hvor de er i færd med at tænke på det uahåndgribelige: død, opstandelse, frelse, reinkarnation, forsoning, endog hellig opførsel...I dette år vil ikke færre end et dusin film, der omhandler livet efter døden, blive frigivet...

Fokuseringen på livet efter døden genspejler en Los Angeles besættelse. Den by i USA som er kendt for sine krystalkugler og channeling aktivitet, det sted hvor folk kan fortælle om deres tidligere liv med den samme alvor som når det drejer sig om at få bilens motor justeret. —*Time*, 3 juni, 1991.

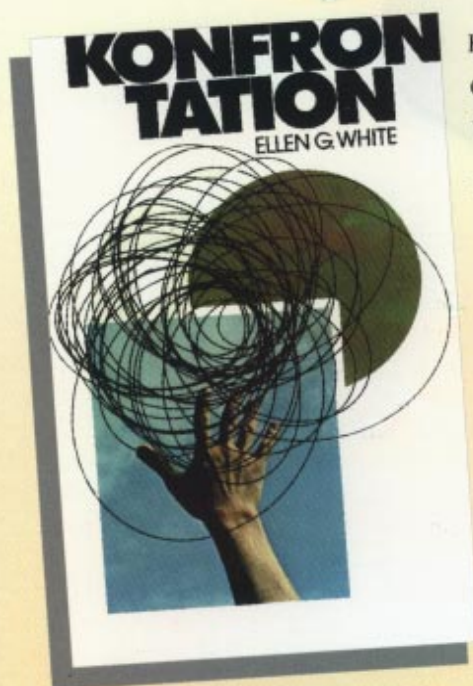
DET ENDELIGE BEDRAG

Satan har længe forberedt sin sidste anstrengelse for at bedrage verden. Grunden til dette arbejde lagde han i Edens have, da han forsikrede Eva om, at »I skal ingenlunde dø.« 1 Mos. 3, 4. Lidt efter lidt beredte han vejen for sit største bedrag, sit mesterstykke, ved udviklingen af spiritismen. Endnu har han ikke nået sine hensigters fulde gennemførelse; men han når det, når den sidste tid nærmer sig. Profeten siger: »Og jeg så...tre urene ånder, som lignede frøer. De er...dæmoners ånder, som gør tegn; og de går ud til kongerne på hele jorderige for at samle dem til krigen på Guds, den Almægtiges, store dag.« Åb.16, 13. 14. Med undtagelse af dem, der holdes fast af Guds magt ved tro på hans ord, skal hele verden drages ind i denne vrangforestillings rækker. Folket lules hastigt ind i en falsk tryghed, men kun for at vækkes af Guds udstrømmende vrede.

De, der ikke ønsker at godtage Bibelens klare, slående sandheder, søger stadig efter hyggelige fabler, der kan berolige deres samvittighed. Jo mindre åndelige, selvfornektende og ydmygende de fremsatte læresætninger er, jo større gunst bliver de modtaget med. Disse personer fornedrer de intellektuelle kræfter, så de kan tjene deres egne kødelige lyster. De er alt for kloge i deres egen overbevisning til at ransage skriften med et angerfuldt sind og inderlig bøn om Guds vejledning og har derfor intet værn mod vildfarelser og vrangforestillinger. Satan er parat til at opfylde, hvad hjertet begærer, og han stikker sit bedrag ud i stedet for sandheden. På den måde vandt pavedømmet sin magt over mennesker, og protestanter følger samme vej ved at afvise sandheden, fordi den er forbundet med et kors. Alle de, der tilsidesætter Guds ord for at studere skik, brug og taktik, så de ikke kommer til at skille sig ud fra verden, ender med at betragte fordømmelsesværdigt kætteri som religiøs sandhed. De, der afviser sandheden af egen fri vilje, vil acceptere enhver tænkelig form for vildfarelse. Den, der betragter ét bedrag med afsky, tager gladeligt imod et andet. Apostlen Paulus taler om dem, der »ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst,« og siger: »Derfor sender Gud over dem en vildførende magt, så de tror løggen, for at de skal rammes af dommen, alle de, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden.« 2 Tess. 2, 10–12.

Alle de, der tilsidesætter Guds ord for at studere skik, brug og taktik, så de ikke kommer til at skille sig ud fra verden, ender med at betragte fordømmelsesværdigt kætteri som religiøs sandhed.

Du har læst uddrag fra mesterværket **KONFRONTATION**

KONFRONTATION afslører den gradvise indskrænkning af vor personlige frihed.

KONFRONTATION giver indblik i afgørende spørgsmål. Denne bog indeholder såvel rystende afsløringer, som opmuntrende prognoser over vor fremtid.

KONFRONTATION skrevet af E.G. White, er oversat til mere end 45 sprog og læst af millioner af mennesker. Det er en af de mest betydningsfulde bøger i verden.

Denne bog bør de absolut læse! Den vil blive af stor værdi for Deres personlige liv. Ved indsendelse af dette gavebevis, vil De modtage den gratis, mod betaling af porto for forsendelsen.

OPLAG: FLERE MILLIONER

GAVEBEVIS

På bogen KONFRONTATION af E.G. White

Kuponen må gerne kopieres

Herr/Fru/Frk

Efternavn

Fornavn

Gade/vej/nr

Post nummer

By

Indsendes til

Vejbereder evangelisation
Postboks 218, 4000 Roskilde, Danmark

**Udfyld og send
kuponen allerede i
dag. Bogen er
gratis, så udsæt
det ikke.**

**Grønland +32,00 DK
Færøerne +16,00 DK**

*Leveringstid: 4 uger efter
modtagelse af din bestilling*